EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN! Sayı: 94, 1 Nisan '94

Yerel seçimler üzerine

Yerel seçimler geride kaldı, tartışmaları ise sürüyor. Seçimleri izleyen günlerde bizzat düzen partileri tarafından gündeme getirilen temel tartışma konularından biri, seçimlere hile karıştırıldığı, dolayısıyla sonuçların şaibeli olduğu üzerinedir. Bu konuda sayısız iddia vardır ve tüm partiler birbirlerini suçlamaktadırlar. Oyların yeniden sayımından bazı bölgelerde seçimlerin yenilenmesine, hatta bunun ülke çapında yapılmasına kadar değişik istemler ileri sürülüyor.

Bu tartışmanın kendisi özel bir politik önem taşımaktadır. Zira bu tartışma devrim cephesinin 27 Mart seçimlerine ilişkin yargısının düzen cephesinden de bir doğrulanması olmuştur. Devrimciler bu seçimlerin kirli savaşın bir oyunu olduğunu, şiddet ve hileye dayalı olarak gerçekleşeceğini söylemişlerdi. Devletin seçim öncesindeki özel terör uygulamaları, Kürdistan'daki katliamlardan parlamentoyu kuşatma ve milletvekillerini tutuklama zorbalığına kadar, her açıdan yeterince açıktı ve ortadaydı. Şiddetin hileyle tamamlandığı ise bugün artık fazlasıyla açık hale gelmiştir. Büyük kentlerde düzen partileri birbirlerine karşı bu çapta hilelere başvurabildiklerine göre, Kürdistan'da bu işin özel savaş aygıtı tarafından nasıl ve hangi ölçüde yapılabildiği kendiliğinden ortaya çıkar.

27 Mart yerel seçimlerine ilişkin bir başka dikkate değer olay, seçime katılım oranı ile geçersiz oy oranının bugüne kadar açıklanmamış, daha doğrusu özenle gizlenmiş olmasıdır. Oysa geçmiş seçimlerde, devletin resmi radyo ve televizyonu, sonuçları toplam seçmen sayısı, kullanılan oy sayısı ve geçerli oy sayısı üzerinden verirdi. Devrim cephesinin boykot çağrısı yaptığı bu seçimde ise, bu alışılmış ve gelenekselleşmiş uygulama terkedilmiştir. Bugüne kadar yalnızca kullanılan oyların partilere göre dağılımı verilmekle yetinilmiştir.

Katılım oranının ve geçersiz oy oranının gizlenmesi elbette nedensiz değildir. Devlet, yoğun bir "Oy kullan!" propagandasının yanısıra, büyük kentlerde para cezası uygulamasıyla, Kürdistan'da ise ek olarak zorla ve tehditle kitleleri sandığa götürmeye çalıştığı halde, sonuçlardan rahatsız olmalı ki gizleme yoluna gidiyor. Katılım oranı konusunda sermaye basınında da tok bir iddia yoktur. Denebilir ki bunun tek istisnası kemalist solcu *Aydınlık* gazetesidir. Sicili bozuk bu düzen solcusu gazete, boykot taktiğinin başarısızlığını kanıtlama gayretkeşliği içinde bugünlerde kraldan çok kralcı kesilmiştir.

* * *

Yerel seçimlerin ortaya çıkardığı oy tablosu, düzenin yaşamakta olduğu siyasal krizin düzen partileri cephesinden bir yeniden tescili olmuştur. Partiler arasında yaşanan büyük oy parçalanması bunun göstergesidir. Seçimlerde birinci olmakla övünen partinin oy oranı %22'yi ancak bulmaktadır. Kaldı ki bu, toplam seçmen sayısı üzerinden değil, kullanılan oy sayısı üzerinden bile değil, yalnızca geçerli oyların toplamı üzerinden ulaşılan bir orandır. Toplam seçmen sayısı üzerinden alındığında, bu oran %20'nin hayli altında kalmaktadır. Dolayısıyla düzen, en büyüğü her altı seçmenden ancak birinin desteğini alabilen bir siyasal partiler tablosu ile yüzyüzedir. Bu olgu düzenin yönetememe krizinin temel göstergelerinden biridir.

Öte yandan yalnızca hükümet partileri olarak DYP ve SHP değil, anamuhalefet

partisi olarak ANAP da önemli bir oy kaybına uğramıştır. SHP'de bu gerçek bir çöküntü düzeyine varmıştır. Kitlelerin başlıca düzen partilerinden gitgide daha geniş ölçülerde koptuğunu gösteren bu olgu, bu partilerin zaten bir türlü kurtulamadıkları iç krize de kuşkusuz yeni boyutlar ekleyecektir.

Oylarını belirgin bir biçimde arttıran ve bu nedenle seçimin "asıl galibi" sayılan parti RP'dir. RP bunu, büyük kentlerde baskı ve sömürünün bunalttığı, düzene ve belli başlı düzen partilerine karşı açık bir hoşnutsuzluğa ittiği yoksul kitlelere yönelik sosyal demagojiye, bu demagojiyi ustalıkla kullanmasına borçludur. Bu kitleler yalnızca sömürüye değil, düzendeki genel çürümeye ve ahlaki kokuşmuşluğa da tepki duymaktadırlar. RP geleneksel değerler üzerinden yürüttüğü propaganda ile bu tepkiden de en iyi biçimde yararlanmayı başarabilmektedir.

RP'nin başarılı göründüğü ikinci alan olan Kürdistan'da ise durum daha farklıdır. RP burada özel savaş aygıtının tam desteğini almış ve korucubaşlarına dayanmıştır. Fakat buna rağmen ikiyüzlü bir tutumla ve din motifinden de yararlanarak, kendini devletin özel savaş politikasının dışında gösterıneyi bir ölçüde başarabilmiştir. Bu ise ona Kürt halkının politik yönden yeterince gelişmemiş kesimlerinden belli bir oy desteği sağlamıştır.

RP'nin büyük kentlerdeki başarısı, devrimci alternatifin bugün için son derece cılız kalan gerçekliğidir. Devrimciler kitlelerin hoşnutsuzluğunu kucaklayıp düzene karşı kitlesel bir militan eylem hattı oluşturamadıkları ölçüde, dinsel gericilik her türlü sosyal demagojiyi kullanarak bu hoşnutsuzluğu arkasına almakta ve böylece onu düzen içinde bloke etmektedir. RP bu açıdan düzenin en önemli sübap partisidir bugün. RP'ye karşı kampanyalar bu konuda en ufak bir yanılgıya yol açmamalıdır. Sermaye RP'nin büyük kentlerde yoksul kitlcleri tutmak, Kürdistan'da ise özgürlük mücadclesini bölmek için taşıdığı çok özel önemin ve ycrine getirdiği çok temel misyonun bilincindedir. Tüm kaygısı RP'nin kazanacağı etkinliğin belli sınırları aşması, birinci parti haline gelerek, ya da örneğin büyük kentlerde belediyeleri alarak rejimin "modern" imajını zedelemesidir. Seçim öncesindeki sahte laiklik kampanyasının gerisinde de bu vardır.

RP'nin büyük kentlerde sağladığı seçim başarısı, devrim cephesinin hızla toparlanmasının, hoşnutsuzluk içindeki kitlelerin mücadcle isteğini ve enerjisini kucaklamasının taşıdığı özel ve acil önemi yeniden göstermiştir. RP'ye karşı mücadele bugün daha özel bir önem kazanmıştır. Bu partinin emperyalizme ve sermayeye göbekten bağlı has bir düzen partisi olduğunu kitleler içinde teşhir etmek, kullandığı sosyal demagojinin içyüzünü açığa çıkarmak devrimci siyasal çalışmanın temel unsurlarından biridir artık.

RP'nin büyük kentlerdeki başarısı, devrimci alternatifin bugün için son derece cılız kalan gerçekliğidir. Devrimciler kitlelerin hoşnutsuzluğunu kucaklayıp düzene karşı kitlesel bir militan eylem hattı oluşturamadıkları ölçüde, dinsel gericilik her türlü sosyal demagojiyi kullanarak bu hoşnutsuzluğu arkasına almakta ve böylece onu düzen içinde bloke etmektedir.

Şu da var ki, bu partiye karşı yürütülecek özel mücadelenin önemi ne olursa olsun, onu etkisiz kılmanın asıl yolu, kitleleri mücadeleye çekmektir. Kitle hareketi reformizmin olduğu kadar dinsel gericiliğin ideolojik-politik etkisinin de panzehiridir. Sınıfın geri kesimleri üzerindeki ideolojik-politik etkinliğine rağmen, bugüne kadarki işçi sınıfı eylemleri üzerinde RP'nin hiçbir özel etkide bulunamadığına dikkat edilmelidir. Onun sınıf hareketi üzerindeki tek etkinlik biçimi, Hak-İş aracılığıyla sendikal hareketin bir bölümünü denetim altında tutmasıdır.

Kuşku yok ki yerel seçimin bir öteki "galibi" faşist MHP'dir. Bu partinin başarısı açık biçimde Kürtlere ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı ırkçı faşist bir düşmanlık üzerinde yükseliyor. Etkin olduğu alanlar bu partinin geleneksel olarak güç bulduğu alanlar, etkilediği kitleler ise toplumun en geri ve bağnaz kesimleridir. Bu parti Kürt özgürlük

mücadelesinin yaşadığı başarılı gelişmeye karşı, devlet tarafından çok özel bir biçimde desteklenmiş, organize edilmiş ve öne çıkarılmıştı. Şimdi yerel seçimlerde sağladığı başarıya bağlı olarak daha da önplana çıkarılacak, kendisine yeni imkanlar sunulacaktır. Bu partinin devrimci mücadele için ifade ettiği tehlike, kitle etkinliğine sahip olduğu kentlerden çok, bu kentlerden elde ettiği desteğin verdiği siyasal güçten en iyi biçimde yararlanarak, büyük sanayi kentlerinde faşist çeteler halinde estireceği terördür. Sermaye devleti bu terör çetelerini daha şimdiden büyük kentlerde öğrenci gençliğe karşı harekete geçirmiş bulunmaktadır. Fakat onlar asıl rollerini muhtemel bir militan işçi hareketine karşı oynayacaklardır ve böyle bir gelişmenin önünü kesmek için devrimci hareketi hedef alacaklardır. Komünistler ve devrimciler bu terör çetelerinin devletin özel desteği ve bilinçli yönlendirmesi ile gündeme getirecekleri engelleyici ve saptırıcı çabalarını doğru devrimci bir çizgide göğüslemeye hazırlanmalıdırlar.

Düzen medyasının seçimlerin "asıl mağlubu" olarak ilan ettiği sosyal-demokrasiye gelince. SHP'nin tam bir çöküntü yaşadığı yeterince açıktır. Fakat bunun kitlelerin "sağa kayması" olarak nitelenmesi saptırıcı bir demagojidir. Kitleler sağa kaydıkları için SHP'den kopmuyorlar, tersine SHP'nin DYP ve ANAP türünden klasik sağ partilerden bir farkı kalmadığı için kitleler bu partiden kopuyorlar. SHP özel savaş hükümetinin ortağıdır. Kürt halkına karşı kirli savaşa tam destek vermektedir. Sistematik devlet terörüne yasal dayanak kazandırma icraatının suç ortağıdır. Uygulanmakta olan iktisadi politikaların ve özelleştirme politikalarının suç ortağıdır. Emperyalizmin hizmetindeki gerici saldırgan dış politikanın suç ortağıdır. Böyle bir partiyi solculuk adına kitleler niye desteklesin ki? Sosyal-demokrasi '80 öncesinde geniş kitlelerin coşkulu desteğini alabiliyordu. Zira düzene karşı sahte bir sol muhalefetin bayraktarıydı. Sosyal demagojiyi iyi kullanıyor, kitlelerin iktisadi ve siyasal ezilmişliğinden en iyi biçimde yararlanıyordu. Bugün aynı şeyi farklı bir ideolojik kılıf içinde RP yapıyor. Düzene karşı hoşnutsuzluğu işliyor ve sonuçlarını oy desteği olarak devşiriyor.

Sosyal-demokrasinin bugünkü çöküntüsü, kendini toparlaması ve kitlelerin hoşnutsuzluğunu kucaklama yeteneği gösterınesi kaydıyla, devrimci hareket için kesin bir avantajdır. Zira güçlü bir sosyal-demokrasi her zaman kitlelerin devrimcileşme eğilimi gösteren hareketi için gerçek bir tuzaktır. Bu, Türkiye'nin yakın geçmişteki siyasal deneyimiyle de somut olarak kanıtlanmıştır.

Sosyal-demokrasinin bugünkü çöküntüsü, kendini toparlaması ve kitlelerin hoşnutsuzluğunu kucaklama yeteneği göstermesi kaydıyla, devrimci hareket için kesin bir avantajdır. Zira güçlü bir sosyal-demokrasi her zaman kitlelerin devrimcileşme eğilimi gösteren hareketi için gerçek bir tuzaktır. Bu, Türkiye'nin yakın geçmişteki siyasal deneyimiyle de somut olarak kanıtlanmıştır.

Bugün kitlelerin düzene yönelik hoşnutsuzluğunu istismar etme yeteneğine sahip bir düzeniçi sol mihrakın olmaması bir avantaj olmakla birlikte, bu durumun kendisinden bir rehavete de kapılmamak gerekir. Böyle bir sahte sol alternatif rejim için bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç sosyal-demokrasiye taze kan taşınarak sağlanamazsa eğer, örneğin sendika bürokratları aracılığıyla devreye sokulacak sahte bir "işçi partisi" yoluyla karşılanabileceği gibi, Perinçek'in partisine bile bu doğrultuda bir imkan olarak bakılabilir. Bu parti sahte bir "devrimci" muhalefet çığırtkanlığı ile bu rolü haketmeye çalışıyor. Kritik anlarda düzen paralelinde gösterdiği tutumlar, son olarak devrimcilerin blok halinde izlediği seçimleri boykot taktiğine karşı gerici tutumu, bu partinin heveslendiği misyonu sermaye düzenine kabul ettirme çabasının örnekleridir. Seçim öncesinde burjuva partilere özgü yöntemlerle yarattığı "başarı" havasının seçim sonuçlarıyla birlikte hüsrana dönüşmesi bu partiye iyi bir ders olmuştur. O bunun ezikliğinden, seçimleri boykot taktiğinin tüm karşı çabalara rağmen Kürdis-

tan'da ve büyük kentlerin belli bölgelerinde sağladığı nispi başarıyı gölgelemeye çalışarak kurtulmak gayretinde.

* * *

27 Mart yerel seçimlerinin en belirgin özelliği, düzen ve devrim güçlerinin blok halinde kutuplaşmasıdır. Bu kutuplaşma, toplumun bugün için en yakıcı sorunu olma özelliğini koruyan Kürt sorunu üzerinden gerçekleşmiştir. Düzen partileri, kendi aralarındaki tüm seçim didişmelerine rağmen, seçim propagandalarında devletin Kürt halkına karşı kirli savaşma tam destek vermişlerdir. Tersinden ise, devrim cephesi, düzenin Kürt halkının kendi iradesini ortaya koymasını terör ve hileyle engelleme politikası karşısında seçim oyununa alet olmayı reddetmiş, boykot politikasını izlemiştir. Boykot taktiğinin Kürdistan'da sağladığı nispi başarı tartışmasızdır. Büyük kentlerde ise daha çok Kürt halk kitleleri arasında benzer bir sonuç elde edilmiştir. İşçilerin boykot çağrısına ne ölçüde karşılık verdiklerini değerlendirebilmek şu an için olanaklı değil. Fakat devrimci grupların zayıflığı, etkin ve sistematik bir politik faaliyet yeteneğinden uzaklıkları, alman doğru politik tutuma kitleler içinde hissedilir bir destek sağlamayı haliyle mümkün kılmamaktadır. Önden ortaya konan tüm iddialara rağmen, devrimci grupların seçim kampanyaları rahatsız edici ölçülerde cılız olmuştur.

Komünistler, seçimleri izleyen dönemde işçilere ve emekçilere yönelik olarak gündeme getirilecek kapsamlı iktisadi saldırıyı ve bunun politik sonuçlarını bir süredir sürekli işliyorlar. Seçimler artık geride kalmıştır ve saldırı gündemdedir. Büyük zamlar ile toplu tensikatlar birbirini izleyecektir. Seçim sonuçlarına bakarak yığınların buna sessiz ya da seyirci kalacağını sananlar ancak ufku parlamenter avanaklıktan ötesine geçemeyenler olabilir. Kitleler, özellikle de işçiler bu saldırıya direneceklerdir. Bundan hiç kuşku duyulmamalıdır.

Gündemde kitleleri bu direnişe hazırlamak, onları bu doğrultuda örgütlemek, şurada veya burada patlak verecek direnişlere zamanında yetişmek ve yönlendirmek devrimci görevleri durmaktadır. Dönem proleter kitleleri eyleme çekmeyi amaçlayan etkin bir politik faaliyet yürütmek, bu faaliyet içinde onlarla ilişkileri geliştirip güçlendirmek dönemidir. Sermayenin "istikrar paketi" politik nitelikteki bir genel saldırının ifadesidir. İşçilerin buna tepkisi de anında ya da hızlı bir biçimde politik bir karakter kazanacaktır. Sözkonusu olacak olan yılların birikiminin nihayet politik bir mecrada kendini açığa vurması olacaktır. Bununla buluşmak, önderlik etmek, ona bilinçli ve örgütlü bir biçim vermek günün görevidir. Gündemdeki 1 Mayıs faaliyetlerinin içeriğini de bu görevler belirlemelidir.

27 Mart yerel seçimlerinin en belirgin özelliği, düzen ve devrim güçlerinin blok halinde kutuplaşmasıdır. Bu kutuplaşma, toplumun bugün için en yakıcı sorunu olma özelliğini koruyan Kürt sorunu üzerinden gerçekleşmiştir. Düzen partileri, kendi aralarındaki tüm seçim didişmelerine rağmen, seçim propagandalarında devletin Kürt halkına karşı kirli savaşına tam destek vermişlerdir. Tersinden ise, devrim cephesi, düzenin Kürt halkının kendi iradesini ortaya koymasını terör ve hileyle engelleme politikası karşısında seçim oyununa alet olmayı reddetmiş, boykot politikasını izlemiştir.

Sermayenin yerel seçimlerden bir çıkış ya da bir çözüm beklediği yoktu. Sermaye yalnızca bu seçimlerin bir an önce geride kalmasını istiyordu. Zira bu seçimler kapsamlı bir saldırının bir an önce gündeme alınmasını geciktiriyordu. Bugün nihayet seçimler geride kalmıştır ve saldırı gündeme girmiştir.

Komünistler ve devrimciler, bu saldırının göğüslenmesinde, onun politik bir kitle hareketliliğinin başlangıcına dönüştürülmesinde üzerlerine düşen herşeyi yapabilmeli, bu yeteneği ve inisiyatifi gösterebilmelidirler.

EKİM

Emperyalist metropollerde yoğun hareketlilik

Gündem: Kürt sorununda siyasal çözüm

DEP'li bir kısım milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, hemen ardından meclis kapısında apar-topar gözaltına alınmaları ve nihayet tutuklanmaları, özellikle uluslararası planda Kürt sorunu etrafında cereyan eden yoğun bir siyasal ve diplomatik hareketliliğe neden oldu. Kısa bir süre önce Kürt ulusal devrimci hareketinin kendi metropollerindeki propaganda ve örgütlenme olanaklarını sınırlandırmaya ve ortadan kaldırmaya dönük bir haçlı seferi içine giren emperyalistler DEP milletvekillerinin tutuklanması üzerine, bu kez tersi yönde bir siyasal aktivite içine girdiler.

Kürt ulusal kurtuluş hareketine dönük sözkonusu saldırıyı ilk başlatan Fransız emperyalistleriydi. DEP'li milletvekillerine yönelik saldırıları kaygıyla karşıladıklarını ilk açıklayanlar ve bizzat Cumhurbaşkanı F. Mitterand aracılığıyla Batı Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi nezdinde girişimlerde bulunarak, TC'ye DEP ve DEP'li milletvekillerine ilişkin tutumunu gözden geçirmek üzere baskı yapılmasını talep edenler de yine Fransız emperyalistleri oldu.

Alman emperyalistleri, yaklaşık yedi yıl süren ve skandal bir dava olduğu daha ilk günde ortaya çıkan "Düsseldorf Davası" şahsında ne yaman bir PKK ve Kürt özgürlük mücadelesi düşmanı olduğunu ortaya koymuştu. Son dönemde ise Kürt ulusal devrimci hareketine yönelik saldırının en pervasız örneklerini sergilediler. DEP milletvekillerinin tutuklanması üzerine ise tam bir ikiyüzlülük ve utanmazlık örneği sergileyerek başbakanları Kohl aracılığıyla bizzat cumhurbaşkanı S. Demirel'e kaygılarını bildirdiler.

En kayda değer girişim ise ABD'den geldi. ABD tepkisini bir nota ile ortaya koymaktan son anda vazgeçmişti. Ne var ki, gelişme ile ilgili kaygılarını ve daha ötesinde de Kürt sorununa ilişkin tutumunu ortaya koymak üzere en ileri düzeyde bir temsilcisini Türkiye'ye göndermeyi de ihmal etmedi. Dışişleri bakan yardımcısı Stephan Oxman, ABD'nin gelişmelerle ilgili kaygılarını ve Kürt sorununun çözümüne ilişkin eğilimini uçaktan iner inmez ve üstelik de oldukça yüksek bir sesle dile getirdi. Dikkate değer olan, ABD'nin tepkilerini ve tutumunu bu kez yalnızca devlet ve hükümetin sivil temsilcileri nezdinde değil, Türkiye'de gerçek iktidar gücü olan Genelkurmay nezdinde de dile getiriyor olmasıydı.

Peki ama, sömürgeci rejimi fazlasıyla rahatsız edip adeta bunaltan, başını ABD, Almanya ve Fransa'nın çektiği emperyalist metropollerdeki bu kaynaşma ve hareketlilik neyi ifade ediyor? Onları bu denli kaygılandıran nedir?

Emperyalistler inisiyatifi ele geçiriyorlar

Emperyalistlerin Kürtlerin yaşadığı her dört devlette de mevcut emperyalist-sömürgeci statükonun devamından yana oldukları bilinen bir gerçektir. Türkiye'nin toprak bütünlüğü ve üniter devlet yapısının olduğu gibi korunması konusunda olsun, PKK ve PKK'nın önderliğindeki devrimci kurtuluş mücadelesine karşı tutum konusunda olsun emperyalistlerle sömürgeci burjuvazi tam bir görüş birliği içindedirler.

Nedir ki, ABD başta gelmek üzere emperyalistler, sömürgeci burjuvaziden farklı olarak, Kürt sorununun çözümü konusunda tek boyutlu bir politikada (yalnızca şiddete dayalı çözümde) ısrar etmenin doğru olmadığı, zira böyle tek boyutlu bir politikanın uzun vadede yarar yerine zarar getireceği inancında oldular hep. Bu yönlü düşüncelerini her vesileyle müttefikleri sömürgeci devlete telkin etmekten de hiçbir zaman geri durmadılar.

Emperyalistlere göre, TC toprak bütünlüğü ve üniter devlet yapısından taviz vermemeli, ancak Kürt halkının kültür ve kimliğine ilişkin kısmi taleplerini karşılamayı kapsayan siyasal çözümü gündemine alıp, vakit geçirmeksizin böylesi bir çözümün koşullarını hazırlamalıydı. Kuşkusuz ki bu türden bir çözüm için siyasal bir muhatap gerekliydi. Bu bir parti olabilirdi. Ne ki bu parti PKK gibi radikal ve dolayısıyla da sorunun devrimci

çözümünü esas alan bir parti değil, tersine Kürt ulusunu az-çok temsil yetkisine sahip ve öte yandan düşünülen çerçevede bir siyasal çözüme yatkın YNK (Kürdistan Yurtseverler Birliği) türü ılımlı politik bir parti olmalıydı. Öyleyse TC bir an önce kendi Talabani'sini bulmalı ve onun aracılığıyla siyasal çözüme yatkın ılımlı bir parti hazırlamalıydı.

Ancak sömürgeci devlet için bu sözler yalnızca birer telkin olarak kaldılar. Sömürgeci burjuvazi 70 yıllık geleneksel şiddete dayalı çözümde ısrar edip, siyasal çözüm önerilerine büyük bir direnç gösterdi. DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve tutuklanmaları ve DEP'i kapatma girişimi de bunun ifadesiydi.

Emperyalistler TC'nin legal siyasal alanı da Kürt halkına kapama yönlü bu girişimini siyasal çözüm umutlarına vurulmuş büyük bir darbe olarak değerlendirdiler.Dahası emperyalistlere göre bu girişim aynı zamanda sömürgeci burjuvazinin tam bir çözümsüzlük içinde olduğunun, inisiyatifi iyiden iyiye yitirdiğinin açıkça ve resmen ilanı demekti.. Durum kaygı vericiydi ve harekete geçmenin tam zamanıydı. Öyle yapıldı. Sorunun çözümü için inisiyatifi emperyalistler ele aldılar. Bugünkü hareketlilikleri de bunun anlatımıdır.

Kürt sorunu dün de uluslararasılaşmıştı. Nedir ki gelinen yerde daha büyük bir yakıcılıkla uluslararası platformlara oturmuştur. Geçtiğimiz günlerde Rusya'da gerçekleştirilen (Rus devlet yöneticilerinin de katıldığı) Kürt konferansı, yine yakın dönemde Brüksel'de gerçekleştirilen çeşitli Batılı ülke parlamenterlerinin ve ilerici kuruluş temsilcilerinin (bu arada PKK ve DEP temsilcilerinin) katıldığı Kürt konferansı ve nihayet 18 Mart'ta Kahire'de toplanan "'90'larda Akdeniz'de Dayanışma ve İşbirliği Konferansı"nda Kürt sorununun ele alınması bu durumun en yeni ve en somut göstergeleridir.

Tüm bu gelişmeler Kürt sorununun gelinen yerde çözümü pratik olarak ele alınması gereken bir sorun haline geldiğini anlatıyor. Kürt sorununu siyasal bir çözüme kavuşturmak amaçlı girişimler bundan böyle artarak sürecektir. Süreç siyasal bir çözüme doğru seyretmektedir ve TC bundan böyle daha büyük bir baskıyla yüzyüze kalacaktır. Sömürgeci devlet bugün için siyasal çözüme ve siyasal çözüm amaçlı baskılara direnç gösteriyor. Zira o, koşulların henüz böylesi bir çözüm için bile uygun olmadığı düşüncesindedir. Sömürgeci devlete göre siyasal bir çözümün ciddi biçimde gündemleşmesi ancak ve ancak PKK'nın tümüyle tasfiye edilemese bile, önemli ölçüde zayıf düşürüldüğü, siyasal kitle desteğinin önemli ölçüde sınırlandırıldığı bir momentte mümkündü. Bunlar olmadan ne Türkiye'nin Talabanisi bulunabilir ve ne de siyasal çözüm için muhatap alınacak ılımlı bir parti yaratılabilir.

Emperyalistler de sömürgeci burjuvazinin bu kaygılarını paylaşıyorlar. Ne ki zamanın kendi aleyhlerine çalıştığını da görüyorlar. İnisiyatifi ele alıp siyasal çözümü en üst düzeyde TC'ye dayatmaları da bundandır. Ekonomisinden iç ve dış siyasetine kadar TC her alanda tam bir çıkışsızlık içindedir. İnisiyatifi iyice yitirmekte olup, başta Kürt sorunu olmak üzere hiçbir sorunu çözme gücünde değildir. Tam da bu nedenle sömürgeci burjuvazi Kürt sorununun siyasal bir çözüme kavuşturulması yönlü baskılar karşısında direnmekte giderek daha fazla zorlanacaktır.

Devrimci çözümde ısrar edilmelidir

Kürt sorununun büyük bir yakıcılıkla uluslararası platformlara oturması ve çözümünü dayatması hiç kuşkusuz Kürt devrimci kurtuluş hareketinin inkar edilemez bir politik başarısı ve kazanımıdır. En önemli kazanımı ise PKK'nın kimi platformlarda resmen bir taraf olarak görülmesidir. Kürt devrimci kurtuluş hareketi için manevra alanı bugün daha bir genişlemiştir. Ancak unutulmamalıdır, bu avantaj bir dezavantaja da dönüşebilir. Zira bu platformlar emperyalist ve gerici çevrelerin büyük bir ağırlıkla temsil edildiği ve bilinen amaçları için kullandıkları platformlardır. Daha yakıcı bir anlatımla "kurtlar sofrası"dır. Dolayısıyla çok dikkat edilmelidir.

Diplomasinin çekici tuzağına düşülmemeli, inisiyatif emperyalistlere kaptırılmamalıdır. Çözümün (siyasal çözüm adı altında) emperyalist ve gerici çevrelerin bilinen girişimlerine endekslenmesi düşünülemez bile. Sözkonusu platformlar ve diplomasi kullanılmalı, ancak güvenilmemelidir. Diplomasi devrime ve devrimci çözümün hizmetine koşulmalıdır. Zira Türkiye bir devrim ülkesidir. Türkiye'de Kürt sorunu devrimci bir çözüme adeta mahkumdur. Buna inanılmalı ve devrimci çözümde ısrar edilmelidir.

S. METİN

Sendika bürokrasisi geleneksel rolünü bir kez daha oynadı

Öncü Plastik direnişi sona erdi

14 Ekim '93'te başlayan Öncü Plastik direnişi sona erdi. Direniş sendikalaşma girişimi nedeniyle işten atılan işçilere diğer arkadaşlarının destek vermesiyle başlamıştı. 65 kişi ile başlayan direnişin başlangıcına ve gelişimine kararlılık egemendi. Bu nedenle başlangıçta Petrol-İş Gebze Şubesi ve Genel Merkez direnişe belirgin bir ilgi ve destek gösterdi. Fakat gelinen yerde sendika bürokrasisi gerçek yüzünü ortaya koydu ve geleneksel rolünü bir kez daha oynadı.

Öncü Plastik işçilerinin çoğunluğu yeni işçilerdi. Kendi deyimleriyle işçiliği yeni öğreniyorlardı. Göçmen işçilerin sayısı hayli kabarıktı. Daha öncesinden herhangi bir eylem ve direniş deneyimleri olmamıştı ve sınıf bilinçli öncülerden yoksundular. Direnişin sendikalaşma girişimine saldırı nedeniyle gelişmesi ve Petrol-İş'in başlangıçta sunduğu destek, sendikaya güveni ve direnişin seyrini fiili olarak sendika güdümüne terketmeyi getirdi.

Direnişin bitirilmesinin nedeni olarak sendikanın verdiği maddi desteğin kesilme noktasına gelmiş olması gösteriliyor. Son derece sınırlı olan sendika ödeneği adeta bir "lütuf" edasıyla veriliyordu. Direnişin uzaması karşısında sendika bürokratları "bu işi nasıl bitirecekleri"nin hesaplarını yapmaya başladılar ve artık ödenek veremeyeceklerini söylediler. Eylemin gidişatının sendikanın maddi desteğine endekslenmesi nedeniyle direnişi sürdürme kararlılığı gösterilemedi. Sonuç olarak, işverenin 13. maddeye dayanarak attığı işçiler tazminatlarını aldılar. Destek için direnişe katılan ve 17. madde kapsamına giren işçiler de içeride kalan 13 günlük çalışma ücretlerini alarak direniş sayfasını kapattılar.

İşçiler tarafından oluşturulan direniş komitesi, direniş sürecinde kollektif bir irade ortaya koyamadı. Bu ise, işçilerin eylemlerini zenginleştirme ve geliştirme perspektiflerine dayalı bir önderlik fonksiyonunun geliştirilmesinde zayıflığa yolaçtı. Sendika bürokrasisine başlangıçta duyulan güven süreç içinde kırılmış olmakla birlikte, buna uygun bir perspektifle hareket edilmedi. Direniş sürecinde işçiler arasında dayanışma duygusu önemli ölçüde gelişti. Fakat fabrika çevresinden ve diğer sınıf kardeşlerinden yeterli destek gelmedi.

Sendika başından itibaren direnişin daha aktif, militan ve mücadeleci bir karaktere dönüşmemesi için özel bir çaba harcadı. Pasif bir bekleyişe sokmaya ve yasallık sınırları içinde tutmaya çalıştı. Bütün bunların direnişin zayıflamasında önemli bir rolü oldu.

Biz Ekinci komünistler uzun bir dönemdir direnişe çeşitli düzeylerde müdahalede bulunmaya çalıştık. Toplu bir ziyaret gerçekleştirdik, yetersiz de olsa maddi destekte bulunduk. Maddi destek ve propaganda amacıyla yaptırdıkları kalemlerin ortak satışını örgütledik. Direnişle organik bir ilişki geliştirmenin zeminini oluşturmaya çalıştık. Yürüttüğümüz propagandada, sendika bürokrasisinin teşhiri, işçi sınıfının bağımsız politik tavrı, sınıfın kendi öncü örgütüyle buluşmasının gerekliliği ve sosyalizm önemli bir yer tuttu. Fakat tüm çabalarımıza karşın, direnişin daha aktif ve militan bir çizgiye çekilmesi noktasında başarılı olamadık. İşçiler sendika çizgisi dışında tutum koymak konusunda zorlandılar. Merkez Yayın Organı'mız *Ekim*'in bir-iki sayısı ve bir bildiri dağıtımı dışında propaganda materyallerinin işçilere yeterince ulaştırılamaması da politik müdahalenin zayıf kalmasında rol oynadı.

Öncü Plastik direnişi bir kez daha göstermiştir ki, yerel ve mevzii direnişlerle anlamlı çıkışlar yapılsa da, gerekli dayanışmanın ortaya konulamadığı koşullarda direnişin etkisi zayıflamaktadır. Başlangıçta kararlılık gösterilmekte, fakat gerekli olan perspektif ve ona denk düşen pratikten yoksunluk nedeniyle dağılma ve yenilgi yaşanmaktadır. Sendika bürokrasisi ezilip geçilmeden, işçi sınıfının bağımsız sınıf tavrı ve militan direniş çizgisi geliştirilmeden, mücadele her zaman engellere takılıp zayıf düşecek ve yenilgi ile yüzyüze kalacaktır. Burada esas görev komünistlere düşmektedir.

İlker POYRAZ

Kamu çalışanları sendikaları yasa taslağının özü:

Devlet güdümlü danışma bürosu

Sermaye iktidarının günlerdir sürdürdüğü demagojik kampanyanın içyüzü açığa çıktı. "Kamu Görevlileri Sendikaları Toplusözleşme ve Grev Kanunu Tasarısı Taslağı"nın ne olduğu nihayet açıklandı. Büyük tantanalarla açıklanan taslak, sermaye iktidarının ikiyüzlülüğünü ve yalancılığını bir kez daha belgeledi. Kamu çalışanlarına grevli toplusözleşmeli sendika hakkı vereceğiz diyenler, bu konuda "namus" sözü verenler sendika hakkı bile vermediler. Bakanlar Kurulu tarafından onaylanan ve yakında meclise sunulacağı söylenen taslak kamu çalışanları için bir hak değil, bileklerine takılmış koca bir kelepçedir. Açıkça yeni bir saldırıdır.

Yakında meclise sunulacağı söylenen taslak, kamu çalışanları sendikalarına çeşitli yasaklamalar getiriyor. Yıllardır verdikleri mücadeleler sonucu elde ettikleri bir çok hak bu taslak ile yasaklanıyor. Hatta varolan sendikaların bazılarının kapatılması hedefleniyor. Sendikalar tamamen devletin denetimi altına giriyorlar. Grev ve toplusözleşme hakkından ise bahsetmek mümkün değil. Hemen herşeyi devletin resmi kurumları belirliyor. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Tek fark sendikalara "görüş bildirme hakkı"nın tanınması.

Belediye çalışanlarına grev hakkı verilmesi konusu ise koca bir yalandan ibarettir. Verilen sadece sermaye devleti tarafından belirlenecek şartlarda ve yerlerde sermaye devletinin güdümünde "grev yapma hakkı"dır. Belediye çalışanlarının grev yapıp yapamayacağına ve nerelerde yapacağına sermaye devleti yani kamu çalışanlarının işvereni karar verecek. İstediğinde de grev yapılmasını engelleyecek. Açıkça taslakta bahsedilen "grev hakkı" kamu çalışanlarını kandırmaktan başka bir işe yaramıyor. Aynı zamanda kamu çalışanlarını bölmek için tezgahlanmış bir oyun bu.

Bu taslakla kamu çalışanlarına verilmesi düşünülen sendikal hak değil, danışma bürosu kurma hakkıdır. Hatta sermaye iktidarı bu danışma bürosundan bile korkmakta ve bunu da devlet güdümüne almaktadır. Sermaye iktidarının verdiği, tek kelimeyle, devlet güdümlü danışma bürosudur.

Sermaye iktidarı büyük bir kriz içinde yaşıyor. Ekonomi çöktü çökecek. Kamu çalışanlarının maaşları Japonya'dan alınan borçlarla ödeniyor. Çiller ve tüm sermaye çevreleri bu krizden çıkmak için işçilere, kamu çalışanlarına ve diğer emekçi kesimlere "acı ilaç" içireceklerini söylüyorlar. Hem de 24 Ocak kararlarını kat kat aşan bir "istikrar" programı eşliğinde bunu yapacaklar. Özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma uygulamalarına hız verilecek, işten atılmalar had safhalara ulaşacak, trilyonluk zamlarla elimizdeki üçbeş kuruşu da alacaklar, ücretler dondurulacak...

Sermaye iktidarının bu koşullarda kamu çalışanlarına grevli toplusözleşmeli sendika hakkı vermesi mümkün değildir. Hak vermek bir yana varolan hakları da almak derdindedir. "Acı ilaç" nasıl içirilecektir? Tüm sermaye çevreleri ve partileri buna kafa yormaktadırlar. Önümüzdeki günler sermaye iktidarının yoğun saldırılarını yaşayacağımız bir dönem olacaktır. 24 Ocak sonrası işçi ve emekçilerin yaşadıkları ortadadır. Bu kez 24 Ocak'tan çok daha büyük bir saldırı dalgası ile karşı karşıyayız.

Kamu çalışanları sermaye partileri üzerine ham hayal kurmamalıdırlar. Bu hayalleri kuran sendika yöneticileri alaşağı edilmelidir. Kamu çalışanları yıllardır onurlu ve meşru bir mücadele sürdürüyorlar. Bu süreçte mücadeleleri ile bir çok kazanımlar sağladılar. Hakların ancak mücadele ile kazanılabileceğini öğrendiler. Önümüzdeki günlerde "hak verilmez alınır" şiarı yol gösterici olmalıdır. Sermaye iktidarının saldırıları karşısında savunma çizgisine düşülmemelidir. Saldırı göğüslenmeli, varolan haklar savunulmalı ve daha ileri haklar için mücadele sürdürülmelidir. Savunma çizgisi ve beklemeci tavırlar mücadeleyi boğacak ve yok edecektir. Bugün saldırıyı pükürtmenin, grevli toplusözleşmeli sendika hakkını ve diğer demokratik talepleri kazanmanın yolu tüm emekçilerin genel grev-genel direnişinden geçiyor.

Komünist kamu çalışanlarını önümüzdeki süreçte büyük görevler bekliyor. Komünistler eylemlerde öncülük görevlerini layıkıyla yerine getirmelidirler. Beklemeci ve savunmacı tavırları teşhir etmeliler ve mücadeleyi yükseltmelidirler. Bugünün şiarı "genel grev-genel direniş"tir. Bu şiarın hayata geçmesi büyük oranda komünistlerin göstereceği inisiyatife bağlıdır. Bu nedenle elimizdeki mevzilerden en iyi şekilde yararlanmalıyız.

Devrim EGE

Tüm Sağlık-Sen Genel Kurulu

İlkeli birlik yerine kulis faaliyeti

Tüm Sağlık-Sen 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı. İki gün boyunca tam bir kargaşa içerisinde sürdürülmeye çalışılan genel kurulun yansıttığı tek şey, sendikanın ciddi bir kriz içerisinde olduğu gerçeği idi. Son iki yıl içinde gövde büyümüş, üye sayısı 20 bine ulaşmıştı. Ancak iç örgütlülük sağlanamamıştı. Doğal olarak bu durum genel kurula da yansıdı.

Genel kurul ilginç bir divan seçimiyle başladı. Divan için hiçbir öneri olmadı. Öyle ki kulislerde sürdürülen pazarlıkların hızı divanın seçimini bile unutturmuştu. Daha sonra bir önceki genel kurulun divanı delegelerin onayıyla yeniden görev aldı.

Bilindiği gibi demokratik kitle örgütlerinde değişik görüşlere sahip insanlar bulunurlar. Bunlar, örgütlerini kendi görüşleri doğrultusunda yönlendirmeye, tabanı etkilemeye çalışırlar. Genel kurullar öncesi ise tartışmalar alevlenir. Belirli kopuşlar ve ittifaklar gerçekleşir. Ve bu bağlamda iç dengelerin oluşumunda bir hareketlilik yaşanır. Bu doğrultuda sürdürülen ittifaklar doğaldır. Örgütün kendi iç demokrasisi gereğidir. Ancak bunun da bir sınırı ve yöntemi vardır. İttifaklar politiktir ve tartışılan da politika olmalıdır. Tüm Sağlık-Sen Genel Kurulu'nda ise pazarlıklar ve liste belirleme çalışmaları gündemi delegelere unutturacak denli yoğunluk kazandı. Salonun şu ya da bu köşesinde sürdürülen kulisler ve kişiler üzerinden yürütülen pazarlıklar doğallığın sınırlarını aştı. 1. Genel Kurul'da da bazı ittifaklar yapılmıştı. Ancak seçimlerde *Gerçek* dergisi taraftarları ittifak yaptıkları halde komünistlere oy vermemişler, ikiyüzlüce davranmışlardı. Bu durum hemen herkesin belleğindeydi. İşte tam da bu nedenle bu kez yapılan pazarlıklarda gruplar artık garanti de talep ediyorlardı. En fazla garanti peşinde koşanlar ise "kazık atma" diye nitelendirilen bu çirkinliği sendikaya bulaştıran *Gerçek* dergisi taraftarlarıydı.

Genel kurulda yapılan konuşmalarda merkez yönetimini açıktan savunabilecek kimse çıkmadı. Yönetimin kendisi ise başarısızlıkların sorumluluğunu şubelere ve üyelere yüklemeye çalıştı. İçlerinden sadece birisi geç kalmış bir özeleştiri verdi. Açıklaması sendikanın bazı gerçeklerine ışık tuttu. Bu yöneticinin anlattığına göre, geçtiğimiz Newroz bayramında Ankara'da İsmail Beşikçi sendikaya davet edilmiş ve kendisiyle bir söyleşi gerçekleştirilmiş. Bunun haberi ise sendika bülteninde yayınlanması için merkeze yollanmış. Ancak yönetim kurulu "propaganda" içerdiği için bunu yayınlamamış. Yani bizim çok devrimci yöneticilerimiz, özellikle genel kurullarda dillerinden düşürmedikleri Kürt sorununu ne kadar "çok" sahiplendiklerini göstermişler. Bunun dışında başka kirli çamaşırlar da ortaya serildi. Bunların hiçbirisi yönetim tarafından yalanlanmadı. Bu arada bunlar söylenirken istisnasız tüm gruplar yurtseverlerle pazarlık peşindeydiler. Onlara Kürt ulusuna yönelik tüm saldırılara karşı, yönetime geldikleri takdirde en iyi tavrı kendilerinin göstercccğini anlatmaktaydılar. Çünkü bu genel kurulda da sonucu belirleyecek olan yurtseverlerin oylarıydı.

Bizler Genel Kurul öncesinde ilkeli bir birlikteliğin sağlanması için çaba sarfettik. Tüm Sağlık-Sen'i düştüğü bunalımdan kurtaracak güçlü ve devrimci bir yönetimin oluşmasını istiyorduk. Genel kurul öncesinde bu düşüncelerimizi ve politikalarımızı anlatan bir bildiri de çıkardık. Fakat özellikle bu bunalımın sorumlusu bazı anlayışlar grupçu bir tavırla sürekli olarak bunun önüne engel olarak çıktılar. Bunların tek derdi komünistlerin yönetime gelmemesiydi. Özellikle *Gerçek* dergisi taraftarları bunun için çok çabaladılar. Fakat yaptıkları tüm oyunlar geri tepti. Genel kurul sonunda bu grupçu anlayışlar kitleden hak ettikleri cevabı aldılar.

Sonuç olarak Tüm Sağlık-Sen, yoğun kulislerle geçen bir genel kurul daha yaşadı. Genel kurulun en olumlu yanı, sendikanın önünde ciddi bir engele dönüşen tüzüğün değişmesi oldu.

EKİM'ci sağlık çalışanları

Yeni bir kültür cesaret, kararlılık ve inançla kazanılabilir

"Ekimciler daha ilk ayrışma anından itibaren, devrimci harekette yerleşmiş köklü bazı alışkanlıkları yıkarak ortaya çıktılar. Ayrılık dönemlerinin olağan karşılanır hale gelmiş davranışlarından uzak durdular. Geride kalanlarla kısır ve bayağı çekişme, kişisel saldırı ve spekülasyon tutumlarını, sol hareketin bu alışılmış zaaflarını aşağıladılar. Buna dönük beklentileri boşa çıkardılar. Bünyesinden koptukları grupların bu doğrultudaki sınır tanımaz davranışlarını sükunetle ve horgörüyle karşıladılar." (*Devrimci Harekette Reformist Eğilim*, s. 56)

1988 yılında yazılan bu yazı EKİM'in çıkış noktasındaki güçlü bir yönünü ve ileri hedefini açığa vurmaktadır. Kuşku yok ki hareketin ilgiyle karşılanan bu yaklaşımı, kendisini yeni bir kültür, yeni bir anlayış, yeni bir gelenek olarak ifade etmesinde bulacaktır. Oluşumu ve bugüne kadarki pratiği bu yolda umut vericidir. Giderek daha da belirginleşen olumsuz bir kültürü temsil eden sol hareketin sosyalist kültürü, marksist kişiliği temsil edemediği ve grupsal iç dinamikleri ile bunu aşamayacağı artık kesinlik kazanmıştır. İşte bu nedenle yeni kültür, yeni gelenek yaratmada iddialı olan EKİM'in kendini sol harekete yaklaştıran pratik etkilere cesur, açık ve net tavırlarla karşı durması gereklidir. Misyonunun hakkını vermelidir.

Kuşku yok ki EKİM bu geleneği ve devrimci bireyi yaratırken, sol hareketten gelen unsurlarla birarada olma zorunluluğundan doğan olumsuzluğu göğüsleyebilmelidir. Eskiyi yok etmek ve yeniyi inşa etmek görevleri içiçedir. Bunun için gelenekten getirilen kötü alışkanlıklar ve yapı reddedilirken tavizsiz ve gözüpek olunmalıdır. Devrim yapmaya kalkışanların kendi kafalarında da devrim yapabilmeleri zorunluluktur.

Gelişen ve genişleyen hareketin bu çerçevede aksayan noktaları sık sık yayın organlarında dile getirilmeli, gerekli uyarılar yapılmalıdır. Yayın dışı iletişimle de bu yol sürdürülmelidir.

Hareketin temel avantajlarından biri yeni olması ve kültür yenilenmesini hedeflemesidir. Bu yönde kamuoyunda prestij kazanmak oldukça zor, kaybetmekse kolaydır. Önemli eksiklerine rağmen EKİM bugün için nicel gücüyle kıyaslanmayacak bir prestij sahibidir. Ne var ki bu ilk başarıyı korumada ve kuvvetlendirmede (sebepleri konumuzun dışında olan) bazı hatalar tümüyle engellenememektedir. İşte bu başarısızlık dışarıdan bir gözlemci için sol hareketin kısır çekişmeler ve spekülasyon eksenindeki olumsuz çabası ile birleşince büyük yaralara yol açmaktadır. Buna rağmen adımların hızlandırılması ve sağlamlaştırılması olanaklıdır. EKİM şu andaki nitel ve nicel konumu ile bunu başarmaya tek adaydır ve bu fırsatı kaçırmamalıdır.

Yeni bir kültürün, geleneğin, anlayışın gerekliliği konusunda EKİM saflarında bir tereddüt olmadığı kesin olmasına rağmen, gelinen noktanın önemli olduğu düşüncesi ile kısmen tekrarı da içerse, böyle bir yazıya gerek duyulmuştur. Gerekliliği açık olan bu konuda somut uyarıların yeterince yapılmadığı izleniyor. Temel yaklaşımları tekrar eden mahiyette olan teorik yinelemeler yapılıyor. Kuşkusuz bu gereklidir. Ancak pratik biçimler hakkında ya yeterince açıklık getirilemiyor ya da bireysel kavrayışsızlık ve zaaflar aşılamıyor. Bu iki olasılık da giderilebilir nitelikte olumsuzluklardır. Yeter ki geç kalınmasın. İşte bu noktada tam bir denge durumuna gelindiği görülüyor. Bir tarafa hafif bir sapma belirleyici olabilecektir. Bu düşünceyle bir kaç aksaklıktan hareketle yaklaşımlar sunmak mümkün:

1- İddialı olmak, varolan yanlışı cesurca reddetmek: Komünist kişilik iddialıdır. İddiası, yanlış yapan büyük çoğunluğa rağmen doğruyu görebilmesi ve savunabilmesinden kaynaklanır. Yoksa iddialı olmak başkalarının yaptığını ben daha iyi yaparım, ya da benim temel politikalarım doğru olduğu için benim yaptığım aynı şey doğru amaca hizmet ettiğinden doğrudur yaklaşımı değildir. Var olduğu platformda her türlü çıkarların ötesinde doğrularını koyabilmesidir. Bu da bireysel ve hatta hareketin dönemsel çıkarlarını dahi ikinci plana almayı zorunlu kılar. Örneklersek, bulunduğu platformda temsil edilebilmek için binbir türlü burjuva ayak oyununu ustalıkla beceren sol hareketin aksine hiçbir Ekimcinin bu yola bilinçli olarak sapmayacağı kesindir. Ne var ki pratikteki güçlükler, tecrübesizlik ve genel eğilimin zorlayıcı baskısı bazı noktalarda ifade ettiğimiz burjuva oyun ustası sol hareketin pratiğine eş değilse bile onunla benzeşen ya da

öyle izlenim yaratan davranışlara yol açmaktadır. İşte bu noktada yanlış olana, aleyhte sonuçlar doğuracak olsa dahi, karşı çıkılması gerekir. Verdiğimiz örnek özelinde gerekirse büyük çoğunlukla bile olsa temsil edilmek yerine dürüst, net, tavizsiz politikalarla inisiyatif koyulmalıdır.

Hiçbir Ekimci doğru ya da yanlış yaptığını herkes yapıyor gerekçesine dayandıramaz. Yeni kültür ancak temel doğrular üzerinde ve gerekirse yoğun olumsuz pratiğin karşısına yalnız başına dikilerek inşa edilebilir.

2- Kendi hatalarını görebilmek ve eleştirerek tereddütsüz mahkum etmek: Bu yaklaşım hareketin genel perspektif ve uygulamalarında önemli oranda ve hatta örnek teşkil edecek düzeyde gösterebilmesine rağmen tabana tam yaygınlaşamamıştır. Bu konuda geçmiş yayınların herkes tarafından titizlikle incelenmesini ve "Işık daha çok ışık!" sözünün hiç unutulmamasını önermek yeterli sanırım. Hatalarımızı mahkum ederek yol almak zorundayız.

3- Sol hareketin alışılmış saldırgan, düzeysiz, spekülatif yaklaşımına karşı sabırlı ve düzeyli olmak, onun kulvarına girmemek, yine aynı geleneğin içlerinden çıkan unsurlara bireysel düşmanlık besleme ve birbirinin pratik hatalarını gözetleyerek düşman edasıyla saldırıya geçme alışkanlıklarına sapmamak. Bu yol yayınlarda başarılabilmiştir, pratikte de başarılmalıdır. Teorik, politik değerlendirmelerde tavizsiz, bireysel ilişkilerde ise hoşgörülü olunmalıdır.

4- Hareket ise bu temelde ilişkileri dikkatle incelemeli, bireylerin düşman karşısında ya da somut faaliyet alanında saydığımız temel kültür özelliklerinin tersini benimsemiş ve bundan dönüşü mümkün olmayacak hale gelmiş olanlarına karşı tavizsiz bir red politikası işletmelidir.

5- Her Ekimci kişi ya da organ doğruluğunu ve yapılması gerektiğini mutlak gördüğü işleri yapmak için cüretli ve inançlı bir aktivite içinde olurken, somut koşulları da iyi tahlil ederek yapılamayacak işler için taahhüt altına girmemelidir. Kuşkusuz yapılabilme ölçüsü sadece genel nicel değerlendirme olmadığı gibi, yapılması için harekete geçilen işlerde gecikme veya iptallere varan aksamalar da olabilir. Ancak burada asgari bir nokta da yakalanmak zorundadır. Özellikle açık alan için önem taşıyan bu durum taahhütlere uyumlu, planlı, programlı çalışmayı gerektirir. Bu alanlar tam anlamıyla birer vitrin işlevi görürler. Mevcut zaafların aşılamaması ciddi sorunlar getirecek düzeydedir. İlke şu olmalıdır:

Komünistler her yaptıkları işin en iyisi olması için çalışırlar. Bu ilke koşul olarak varolan örnekleri olumlu yönde aşabilmeyi de içinde taşır. Aksi durum benzeşmeyi ve bozulmayı getirir ki, bu da yokoluştur. Açık alan dış etkileri doğrudan ve yoğun yaşaması sebebiyle kontrolden çıkmasının çok kolay olduğu bir alandır. EKİM doğru yola girmiştir, ancak yolun başındadır. Kanımca bunları hatırlatmak gereken bir durum da vardır. Yoldaki dış etkenlerden anlık sıyrılmalarla değil, onları kaldırarak kurtulmak gerekir.

Kısmi tespitleri içeren yazıma anlamlı olan ve tüm yazıyı özetleyen, sıkça da tekrarlanmış olan aşağıdaki paragraf güzel bir rehber.

"EKİM, geçmişte ve bugün örnekleri hayli çok devrimci çevrelerden bir yenisi olmak istemiyor. Bu, kısırlaşma, yozlaşma ve somutta yokoluş demektir. Biz toplumumuzun en ileri, en devrimci sınıfının, Türkiye işçi sınıfının en iyi, en diri, en ileri güçlerini bünyesinde toplayan, bu güçlerin birikimini, deneyimini, enerjisini, maddi varlığını en ileri derecede kucaklayan gerçek bir proleter sınıf öncüsünün yaratılmasını hedefliyoruz. Bir bütün olarak hareketimiz, tüm yoldaşlarımız buna uygun davranmalı, buna uygun bir perspektife ve hayal gücüne, buna uygun bir bilince ve yüreğe sahip olmalı, bunu karşılayacak bir enerji ve çaba koymalıdır ortaya." (Age. s.58)

Gül KAYA

Kürt Ulusal Sorunu

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

EKSEN Yayıncılık

İşçi sınıfı ve yoksullaşma

Son 10 yılın verileri incelendiğinde ortaya çıkan gerçek şudur: İşsizlik oranları 1980-90 yılları arasında önemli bir artış göstermiştir. Resmi rakamlara göre bile 1985 yılında Türkiye genelinde işsizlik % 26 ile rekor düzeye ulaşmıştır. Bu '80'lerin ikinci yarısından itibaren işsizliğin önemli bir artış içinde olduğunu ifade ediyor. 1990-93 yıllarında ise işsizlik "toplumsal bir felaket" haline gelmiştir.

İşsizliğin artması, bizde işçi sınıfının yoksullaşması eğiliminde kritik önem taşıyan bir etkendir. Zira işsizlik, işçi sınıfının maddi ve manevi durumunu kötüleştiren, sermaye sınıfına bunun için elverişli olanaklar sunan bir işleve sahiptir. Dolayısıyla **işsizlik** ve **yoksullaşma** birlikte ortaya çıkan, birarada varolan ve birbirini besleyen iki temel olgudur. Kapitalist toplumun ayırdedici bir özelliğidir. Marks'ın ifadesiyle "işçi sınıfının düşkünler tabakası ile yedek sanayi ordusu ne kadar yoğun olursa, resmi yoksulluk da o kadar yaygın olur. **Bu, kapitalist birikimin mutlak genel yasasıdır.**"

*

Günümüz Türkiyesi'nde bu temel gerçeği kanıtlayan sayısız örnekler bulunuyor. Bunlardan bazılarına göz atmakta fayda var.

İşçi sınıfının yaşam koşullarının sürekli olarak kötüleşmesini/yoksullaşmasını somut bir şekilde gösteren örneklerden biri ulusal gelirden alman paydır. 1980 sonrası dönemin en belirgin özelliklerinden biri, işçi sınıfının daha fazla yoksullaşması olmuştur. Bu, devletin, uyguladığı ekonomi politikalar ile gelir dağılımında sermaye sınıfı lehine bir müdahale içinde olduğu anlamına geliyor. İzlenen politikalar sonucu, özellikle '80'lerin ikinci yarısından sonra işçi sınıfının yoksullaşması çok daha üst boyutlara çıkmıştır. Zenginliğin belli ellerde birikmesi ile işsizlik ve yoksullaşmanın birarada olması, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesi anlamına geliyor.

Sözgelimi ücretlilerin 1973'te ulusal gelirden aldıkları pay % 28.3'tü. Sonraki yıllarda işçi sınıfının yoksullaşmasına bağlı olarak ulusal gelirden aldığı pay düşmeye başladı. Nitekim 1987 yılında ulusal gelirden alman pay % 17.1'lik bir noktaya inmiştir. '87'den sonra ise bu durum işçi sınıfının aleyhine çok daha fazla ağırlaştı. 1989 yılında ulusal gelirden alman pay % 15 düzeyine indi. Son üç yılda ise durumun daha da kötüleştiği bir gerçektir.

Aynı gerçeği, sınıfı yoksullaştırma ve bu anlamda sermaye sınıfına kaynak sağlamanın bir aracı olarak kullanılan vergilendirmede de görmek mümkündür. Cumhuriyet tarihi boyunca vergilerin asıl yükünü işçi ve emekçi sınıflar çekse de, 1980'ler ve onun ikinci yarısında bu yük çok daha fazla artmıştır. 1984'te KDV'nin uygulamaya sokulması, bugünlerde özel tüketim vergisi ve yeni vergi yasasının yürürlüğe girmesi vb. ücretlilerin vergi yükünü muazzam ölçülerde artırmış bulunuyor.

Bu düzenlemelerin bir sonucu olarak, 1973'te gelir vergisinin % 64'ünü ödeyen ücretlilerin devlete verdikleri vergi yoksullaşmalarına bağlı olarak düştü. 1987 yılında toplam gelir vergisinin % 38.2'sini verir oldular. Ancak bu oran iki yıl içinde önemli bir artış göstererek 1989 yılında % 56'lara çıktı. Fakat bu yanıltıcı olmamalıdır. Zira ücretlilerin devlete ödedikleri gelir vergisi payını ifade etmektedir, dolaylı vergiler bu hesaplamaya dahil değildir. Öte yandan sayısı bir dönemler 100'ü aşan ve sermayeye kaynak sağlama ve aktarmanın en başta gelen araçlarından biri olan fonların getirdiği yükler de gözönüne alınmalıdır. Dolayısıyla ücretlilerin ödedikleri toplam miktar sözkonusu oranların çok daha fazla üzerindedir.

İşçi sınıfının ulusal gelirden aldığı pay azalıp ödedikleri vergiler artarken, sermaye sınıfının ulusal gelir içindeki payı sürekli artmış ve vergi yükleri azalma göstermiştir. Sözgelimi ücretli dışındaki kesimin ulusal gelir pastasından aldığı pay % 85 dir. Sermaye sınıfının ise hemen hemen vergi vermediği ve devletin bir dizi yasa ile bunu meşrulaştırdığı biliniyor.

*

İşçi sınıfının yoksullaşmasının bir başka önemli göstergesi ise, ücret ve kar oranları arasındaki muazzam uçurumdur.

1980'lerden sonra izlenen "ihracata yönelik kalkınma modeli"nin en önemli özelliklerinden birisi ucuz işgücüne dayalı olmasıdır. Ucuz işgücüne dayalı bir birikim modelinin seçilmesi, ücretlerin sürekli düşük tutulması vb. ile işçi sınıfı sermaye karşısında muazzam boyutlara varan ölçüde yoksullaştırıldı. Gelirinin büyük kısmına özellikle büyük tekeller el koydu.

Sözgelimi, kar ve işçilik giderleri karşılaştırması bunu somut olarak gösteriyor. *"1982 yılı temel alınarak oluşturulan verilerde işçibaşı kar ve işçilik giderleri karşılaştırıldığında, karlar giderek artan bir eğilim göstermekte"* ve *"sürekli işçi giderlerini ve tüketici fiyatlarını geride bırakmaktadır". "Bir yılda fiilen çalışılan işgünü 254 olarak hesaplandı ve 500 büyük sanayi kuruluşu verilerine göre işçinin 1990 için yılda ortalama 28 gün işçilik giderlerini karşılamak için çalıştığı 'hesaplandı'. İşçilik giderleri için kamu sektöründe yine 1990 yılı için 35 gün çalışılırken, özel sektörde oldukça düşük, 24 gün çalışmak yeterlidir."*

Bu rakamlar bir işçinin yılda ortalama 28 gün "kendisi için", geriye kalan işgünlerinde ise sermaye sınıfı için çalıştığı anlamına geliyor. Dahası, Türkiye işgücünün en ucuz olduğu ülkelerden biridir. Bunu ifade eden göstergeler son yıllarda daha da aşağıya düşmüştür.

Öte yandan son 10 yılda işçi ve emekçi sınıfların gerçek ücretleri büyük oranlarda geriledi. Bu oran işçilerde % 25, memurlarda ise % 42 civarındadır. 1980-88 yılları arasında işçi ücretlerinde % 28'lik bir düşüş yaşandı. Ücretleri bugün '79 yılı düzeyinin çok gerisindedir.

Bu dönem aynı zamanda tekel karlarında büyük bir patlamanın olduğu yıllardır da. Sözgelimi Türkiye'nin önde gelen iki büyük holdingi olan Koç ve Sabancı'ların karları son 10 yılda muazzam bir artış göstermiştir. Örneğin Koç'un '90 yılındaki karı 2,3 trilyondur, Sabancı'nın ise 1,7 trilyondur. Her iki topluluğun '91 yılındaki toplam ciroları 60 trilyondur. Türkiye'nin GSMH'nın % 14'ü demektir bu. Ve yine her iki holdingin toplam ciroları Türkiye'nin '91 bütçe gelirlerinin % 60'ma varıyordu. İş Bankası topluluğu için de benzer bir durum sözkonusudur. Ayrıca irili ufaklı bir dizi küçük sermaye grubu da son yıllarda muazzam karlar elde etmiş bulunuyor.

Yalnızca bu rakamlar bile tensikatlar, sendikasızlaştırma, düşük ücret vb. ile süren vahşi ve yoğun bir kapitalist sömürü ile sınıfın muazzam boyutlarda yoksullaştırıldığını ve bunun sermaye karlarında devasa boyutlarda bir patlama yarattığını gösteriyor.

İşçilerin yoksulluk düzeyini ortaya koyan bir diğer olgu da asgari ücrettir. Türkiye'de '91 rakamlarına göre 4,5 milyon asgari ücretli işçi bulunuyor. Bugün bizde asgari ücret tam bir "açlık ücreti" anlamına gelmektedir. Sınıfın yoksullaşma düzeyini çarpıcı bir şekilde yansıtmaktadır. Bunu görebilmek için yeniden rakamlara dönmek gerekiyor. Örneğin bugünkü asgari ücretin gerçek değeri 1963 yılı düzeyinden % 33, '79 düzeyinden ise % 19,6 oranında geridir. Ve 91 yılı verilerine göre, sözgelimi asgari ücretli bir işçinin 1 kg et için 2 günden fazla, 1 kg ekmek için ise 1 saat 44 dakika vb. çalışması gerekmektedir.

Ayrıca günümüzde işsizlerin sayısı 7 milyonun oldukça üzerindedir. Bu ise toplumun oldukça büyük bir kesiminin hiçbir gelirinin olmaması anlamına geliyor. Yani bugün çalışabilir durumda olan 7 milyon insanın (bakmakla yükümlü oldukları nüfus hariç) asgari ücretle dahi olsa çalışmak için iş arar durumda olduğu anlamına geliyor. Bu hem yoksullaşmanın ulaştığı devasa boyutları ve hem de işsizliğin nasıl da sınıfa karşı bir tehdit unsuru olarak kullanıldığını gösteriyor. 4,5 milyon işçinin 1,5 milyon civarında bir aylık ücretle çalışabilmesinin sırrı buradadır.

*

İşçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarının kötüleşmesinin en önemli belirtilerinden bir diğeri, iş güvenliğinin hemen hiç olmaması ve yoğun emeğe dayanan bir sistemle üretimde artış sağlanmaya çalışılması nedeniyle artan iş kazalarıdır. 1991 yılı SSK istatistik yıllığına göre *"her 45 dakikada 1 işçi iş kazası veya meslek hastalığı nedeniyle sakat kalmakta ve her 1,5 saatte 1 işçi ölmektedir."*

İş güvenliği sorunu kendi başına ele alınarak çözülemez. Zira işçi sınıfının gündemde olan bütün temel ve güncel sorunlarına bağlı ve onlarla ilgilidir. Bu yüzden tensikatlardan çalışma sürelerinin düşürülmesine, fazla mesaiden iş koşullarına, işsizlik sorunundan yaşam koşullarına kadar bir dizi temel ve güncel sorunla beraber ele alınmalı ve öyle çözümlenmeye çalışılmalıdır.

Bir başka sorun ise "sosyal güvenlik"tir. Mevcut duruma bir gözatıldığında ortaya çıkan şudur: Türkiye'de çalışanların üçte biri sigortalıdır. Bir başka ifade ile sigortalı çalışanların oranı % 36 civarındadır ve geriye kalan üçte iki çoğunluk sigortasız çalışmaktadır. Resmi rakamlar bile işçilerin % 14'ünün sigortasız çalıştırıldığını göstermektedir. Bu rakamların gerçeği ifade etmediğini ve gerçeği gizlemeye dönük olarak saptırıldığını söylemeye bile gerek yoktur.

Öte yandan son yıllarda sendikasızlaştırmaya bağlı olarak sigortasız işçi çalıştırmanın oldukça yaygınlık göstermiştir. Böylece sermaye sınıfı sigorta primi, iş kazası tazminatı, kıdem tazminatı vb.

ödemekten kurtulmaktadır.

Sorunun bir başka yanı ise şudur: SSK tümüyle yozlaşmış, sınıfa karşı kullanılan bir kurumdur. SSK hizmetleri de son derece yetersizdir. Ayrıca işsizlerin veya işten atılan işçilerin hiçbir "güvence"lerinin olmadığı, açlığa mahkum edildikleri de biliniyor.

*

Türkiye, işçi sınıfının sendikalaşma oranının oldukça düşük olduğu ülkelerden biridir. '91 rakamlarına göre sendikalaşma oranı % 11 civarındadır. Bu oran bazı yıllarda küçük farklılıklar göstermekle beraber bugünkü sendikalaşma düzeyini doğruya yakın olarak ifade etmektedir. Fakat bir başka gerçek de şudur: Sendikalı işçi sayısı son yıllarda önemli bir düşüş göstermiştir. Sözgelimi 1984'te sendikalı işçi sayısı 1,5 milyon civarında iken, bu sayı tensikatlar vb. ile belli bir düşüş yaşamıştır. '93 yılına ait rakamlar tartışmalı ve farklı olmakla beraber, sendikalı işçi sayısının 1 milyon 200 bin civarında olduğu söylenebilir.

Fakat sorunun canalıcı yönü şudur. Bugün sermaye düzeni çözümsüzlüklerle dolu derin bir kriz içindedir. Bu krizden çıkmanın yolu olarak seçilen birikim modeli, "ihracata yönelik kalkınma modeli"dir. Uluslararası yeni işbölümü çerçevesinde izlenen bu "kalkınma modeli" ise ucuz ve bol işgücü ile olanaklıdır. Köksüz ve zayıf olan Türk kapitalizminin rekabette şansının olabilmesi ve dahası "yabancı sermaye"yi çekebilmesi için tek ve vazgeçilmez koşul ucuz işgücüdür. Bu ise işçi ücretlerinin düşük tutulması demektir ve doğal olarak da işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi, sendikasızlaştırılması anlamına gelir.

Sendikasızlaştırma bugün tam da bu nedenden dolayı sermaye sınıfının temel politikalarından biridir. Bir başka ifade ile, birikim sorununu çözebilmek ve uluslararası rekabet olanağı elde edebilmek bir yerde buna bağlıdır. Dolayısı ile krizden çıkmanın ve sermaye birikimini sağlamanın tek yolu, sınıfa yoğun ve vahşice saldırı ile olanaklıdır. Çalışma koşulları tümüyle buna göre düzenlenmiştir. Yapılan yasal değişiklikler ile sendikalaşma güçleştirilmiş ve bir yerde işlevsiz bir duruma getirilmiştir.

'82 Anayasası'nda anlamını bulan bu yönelim bir dizi yasa ile pekiştirilmiştir. Sözgelimi 2821 ve 2822 sayılı sendikalar kanunu ile TİS, grev ve lokavt kanunları bu yasalardan bazılarıdır. Ayrıca dernekler kanunu, sıkıyönetim ve olağanüstü hal, devlet güvenlik ve serbest bölge kanunları da sendikalaşmayı ve grev, direniş, hak arama vb. fiilen yasaklayan, çalışma yaşamını sermaye sınıfı lehine düzenleyen bir niteliğe sahiptir.

Öte yandan '80 sonrasında işçi haklarına yoğun bir saldırı başlatıldı. Bir dizi yasa ile "çalışma düzeni" yeniden düzenlendi. Kazanılmış işçi hakları gaspedildi. Kıdem tazminatlarına belli bir sınırlama getirilmesi, ücret artışlarının enflasyona bağlanması, ikramiyelerin yılda en fazla 4 ile sınırlanması, SSK priminin artırılması, izinlerin azaltılıp çalışma günlerinin atrtırılması, kıdem tazminatlarının gaspedilmesinin yolunun açılması vb. bunlardan bazılarıdır.

Sözkonusu yasal düzenlemeler sermayenin sömürü olanaklarını artıran, daha yoğun sömürü koşullarına uygun bir ortam yaratmıştır. Bu sermaye sınıfının, aynı anlama gelmek üzere, devletin krize çözüm bulmak yönelimi ile doğrudan ilgilidir. Sözkonusu bu düzenlemeler işçi sınıfının yoksullaşmasını mutlak bir biçimde artırmıştır. Sermaye ile işçi sınıfı arasındaki ilişkilerde yeni bir dönem demektir de bu.

Burada dikkate değer olan bir olgu daha var. İşçi sınıfına yönelik bu saldırı esasen "küresel" bir karakterdedir. Kapitalist dünya ekonomisinin krizine bağlı olarak '80 sonrası dönemde uluslararası çapta artarak sürmüş ve son yıllarda daha fazla yoğunlaşmıştır. İşçi haklarının gaspedilmesi, sosyal hakların kısıtlanması, tensikatlar, sendikasızlaştırma, özelleştirme kampanyaları vb. dünya çapında genel bir eğilimdir. Kapitalist dünya ekonomisinin krizin bir sonucudur. Sermayenin uluslararası ölçekte krizden çıkmak için sarıldığı ve izlediği tek politikadır.

Ayrıca işsizlik yalnızca Türkiye'de değil, dünya çapında muazzam bir şekilde artmış bulunuyor ve artma eğilimi içindedir. Dolayısıyla gelecek yıllarda da kapitalist dünya ekonomisinin yaşadığı krize bağlı olarak devasa boyutlarda büyüyecektir. Bunun bizde ve dünya çapındaki önemi şuradadır: İşsizlik sermayenin sendikasızlaştırma politikasının uygulanmasını kolaylaştırmakta, sermaye sınıfı için elverişli koşullar yaratmaktadır. Bu anlamda sermayenin örgütsüzleştirme saldırısının önlenmesi, başka şeylerin yanında, işsizliğe karşı doğru bir perspektifle mücadele etmekle olanaklıdır. Dolayısı ile sendikasızlaştırma ve ona objektif olarak elverişli koşulları yaratan işsizliğe karşı mücadele birarada ele alınmayı gerektiriyor.

Zira çalışabilir işgücünün %30'unun işsiz olduğu, hiçbir yasal güvencenin olmadığı bir ülkede,

iş güvencesi elde etmek, sendikal örgütlülüğü koruyabilmek hemen hemen olanaksızdır. Bugün işsizlik, işçi sınıfının geleceğini tehdit eden temel bir sorundur. İşçi hareketinin gelecek dönemdeki temel gündem maddelerinden biri olacaktır.

Ayrıca taşeronlaştırma, geçici ve mevsimlik işçi, kapsam dışı personel vb. çalışma biçimlerine de karşı durulmalıdır. Böylesi çalışma biçimleri hem sınıfa yönelik genel saldırıları kolaylaştırmakta, hem de sendika hakkı başta gelmek üzere bir dizi ekonomik-sosyal-demokratik hakka elkoymakla sonuç-lanmaktadır. Bu tür çalışma biçimleri işsizliği ve yoksullaşmayı doğrudan artıran bir özelliğe sahiptir. Esasen bir çeşit işsizlik olarak görülmelidir.

*

İşçi sınıfına yönelik saldırı biçimlerinden bir başkası da tensikatlardır. İşten çıkarmaların ulaştığı boyutu hemen hergün burjuva basın ile sol basın organlarına yansıyan haberlerde izlemek olanaklıdır. İşte bu haberlerden bir kaçı; "24 bin işçi atılacak", "sözleşmeyle gelen işsizlik", "mevsimlik işçiler işten atıldı" vb. vb.

Laspetkim-İş Sendikası'nın bir araştırmasında *"imalat sanayisinde sendika üyesi işçiler için her yıl ortalama % 25 oranında bir işçi çıkışının sözkonusu olduğu belirlenmiştir"*. Öbür işkollarına ait kesin bir rakam olmamakla beraber, işten atılma oranının imalat sektöründen daha az olmadığı da kesindir. TİSK açıklamaları da bunu doğrulamaktadır. 2 Kasım '93 tarihli *Özgür Gündem* gazetesinde yeralan TİSK açıklamasına göre, özellikle son 5 yıl içinde TİS görüşmelerinden sonra işten çıkarmalar önemli oranda artış gösterdi. Son 5 yıl içinde, işkollarında işe alınma oranı düşerken, işten ayrılma oranı da artı. Sözgelimi son altı yıl içinde, işten ayrılma oranı '87 yılında % 19.6 iken '88 yılından itibaren yükselme göstererek, 1991 yılında % 30.6 düzeyine çıktı. '92 yılında işten atılma oranı % 23 civarındadır. Gerçek rakamın açıklananın çok üzerinde olduğu kesindir. Burada dikkate değer olan şudur. "Hiç bir işkolun-da işe alınmalar, işten ayrılmaların önüne geçe-me"miştir. Örneğin '87 yılında işe alınma oranı %26 civarında iken, bu oran '92'de %18'dir

Son yıllarda büyük çapta işten atmaların yeniden kanıtladığı şey şudur: Türkiye ekonomisi derin bir bunalım içindedir. Bugün bu bunalımdan çıkmak çabasındadır.. Bu ise sermaye çevrelerinin ifadesiyle "ihracata yönelik kalkınma modeli" ile olanaklıdır. Dolayısıyla '80 başından itibaren 24 Ocak Kararları ile izlenen yol, uygulanmak istenen "ekonomik istikrar tedbirleri"nin ana hedefi bunalımdan çıkmak, bir başka ifadeyle, sermaye birikimi sorununu çözmektir. Bu, uluslararası yeni işbölümü çerçevesinde ucuz ve bol işgücüne dayalı bir kapitalist birikim modelini esas almak anlamına geliyor. Bir başka ifadeyle sermaye sınıfı yeni yöneliminde başarılı olabilmek, uluslararası sermaye ile uyum sağlayabilmek, dış pazarlarda yer tutabilmek ve avantajlı konuma geçebilmek/veya en azından pay alabilmek için ucuz işgücüne/düşük ücretlere vazgeçilmez bir ihtiyaç duymaktadır. Bu ise ücreleri düşürmek ve örgütsüzleştirmek için işçi sınıfına yoğun bir baskı ve bunun somut bir yolu olarak tensikatlar anlamına geliyor.

İşten atılmaların seyri içinde de bunu görmek olanaklıdır. Sözgelimi Körfez krizi nedeniyle ortaya çıkan pazar daralması ve ihracattaki gerileme yoğun işten çıkarmalar ile dengelenmiştir. '91 yılında işten çıkarmaların oranı % 30 civarındadır. Yani bu dönemde 400 bin civarında işçi işten atılmıştır.

Öte yandan "her grev sonucu, TİS sözleşmelerinin bitiminde son yıllarda olduğu gibi, yoğun işten çıkarmalar güdülmektedir." Tensikatların TİS sonrasına denk getirilmesi anlamlıdır. Zira TİS'leri ile ücretlerin reel düzeyinde kısmi de olsa sağlanan artış böylece dengelenmekte ve hatta çok daha aşağılara çekilmektedir. Tensikatlar ucuz işçi çalıştırmanın geçerli yollarından biridir. Zira işten çıkarmalardan sonra geçici işçi, taşeron işçiliği vb. adıyla yeni işçi alınmakta ve asgari ücretle çalıştırılmaktadırlar.

Sermaye sınıfı işten atılmalar ile ve işçi sınıfını örgütsüzleştirerek sendikasızlaştırmakta, kazanılmış bir dizi hakkı gaspetmekte ve kıdemsiz işçi çalıştırmaktadır. Tensikatların sınıf için getirdiği bir başka ek yük daha var: İş yoğunluğu artırılarak birkaç işçinin işi bir işçiye yaptırılmakta, fazla mesai zorunlu hale getirilmektedir. Tensikatlar çalışan işçiler için daha yoğun sömürü, daha fazla çalışmak, kazanılmış hakların kaybedilmesi ve sendikasızlaşmak, düşük ücret anlamına geliyor.

*

İşsizliğin ve toplumsal yoksullaşmanın artmasını açıkça gösteren en iyi örnekler işçi-emekçi sınıfların maddi yaşamında ortaya çıkan kötüleşmenin yolaçtığı toplumsal çöküştür. Çalışma ve yaşam koşullarının gittikçe ağırlaşması, enflasyon, düşük ücret, yoğunlaşan ve dayanılmaz boyutlara varan kapitalist sömürü, deyim uygunsa, "toplumsal felaket" olarak nitelenebilecek sonuçlar yaratmıştır.

1980 sonrası izlenen politikalarla eğitim, sağlık

ve sosyal harcamalar büyük ölçüde sınırlandırılmış ve yok denecek bir düzeye indirilmiştir. Sağlık ve sosyal harcamalara, eğitime bütçeden ayrılan pay, son yıllardaki düzenlemelerle % 2'nin altına düşürülmüştür. Önümüzdeki dönemde ise başta sağlık olmak üzere sözü edilen bütün temel "hizmet alanları" özelleştirilecektir. Bu, sınıflar arasındaki eşitsizliği ve yaşam koşulları arasındaki uçurumu derinleştirecektir. Kapitalizmin insanlığa verecek hiçbir şeyinin olmadığının, işçi-emekçi sınıflar için belirsiz bir gelecek olduğunun en iyi kanıtıdır bu.

Sözgelimi yapılan araştırmalara göre Türkiye'de nüfusun % 1'i akıl hastasıdır. Son yıllarda uyuşturucu kullanımı büyük bir artış göstermiştir. Ve özellikle gençler ile 30-35 yaş arasındaki kesimde uyuşturucu kullanımı hızla artmaktadır. Yine devletin resmi rakamlarına göre "cinsel suçlarda artış yüz kızartan bir tablo oluşturuyor". Bir yılda 15 binden fazla kadına tecavüz edilmiştir. Ayrıca çocuklara yönelik cinsel suçlarda korkunç bir patlama ortaya çıkmıştır. Fuhuş nedeniyle gözaltına alınan/fişlenen kadınların sayısı ise yüzbinleri aşıyor. Aile içi çatışmalar, boşanmalar, baskı ve dayak ise artık sıradan ve günlük olaylardandır.

Öte yandan resmi rakamlara göre 10 yılda 12 bin kişiden fazla insan intihar etmiş bulunuyor. Ölümle sonuçlanmayan intihar girişimlerinde büyük bir artış görülüyor. Bütün toplum katmanlarında suç oranlarında muazzam patlama ortaya çıkmıştır. Bu yıkımı en yoğun yaşayan kesim gençliktir.

Çocukların durumu ise daha kötüdür. Yoksullaşmanın sonuçlarından en fazla etkilenenler onlardır. Türkiye'de yaklaşık hergün 30 çocuk yargılanıyor, 6 çocuk cezaevlerine gönderiliyor. Çocuklar arasında adam öldürme, tecavüz, uyuşturucu kullanma, sarkıntılık, hırsızlık vb. suçlar önemli bir artış göstermiştir. Çocuk suçlu oranı %2'den fazladır.

İşçi ve emekçi sınıflar hemen tümüyle tedavi olanaklarından yoksundur. Artık hastanelerde tedavi olmak, "doktora gitmek" bir ayrıcalık durumuna gelmiştir. Verem hastalığının son yıllarda muazzam bir artış göstermesi bile olayın ulaştığı boyut hakkında bir fikir vermektedir.

Bütün eğitim kurumları tümüyle çökmüştür. Başta temel eğitim kurumları olmak üzere üniversitelerdeki eğitim kalitesiz, verimsiz ve diplomalı işsiz yaratmaya yöneliktir. Öyle ki sermaye çevreleri bile bu durumdan tedirgin olmaya ve "eğitime ağırlık" verilmesini talep etmeye başladılar.

Sözkonusu bu olgular şunu gösteriyor: Kapitalist rejim, toplumsal eşitsizlikler ve uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları, işsizlik ve sefalet, açlık ve hastalık, eğitimsizlik ve gelecekten yoksunluk demektir. Sermaye egemenliği bir uçta zenginlik ve safahat, lüks ve asalaklık, diğer uçta ise işçi sınıfının yoksullaşması, işsizlik ve yıkım anlamına geliyor.

F. KEMAL/ 1993

Yabancılaşma ve kimlik ...

(Başlarafı s.17'de)

suç ortağı haline geliyor ya da getiriliyor. Hiç kimse ben suçsuzum diyemez. İster istemez kurulu düzende işlenen her suçun sorumlusu aynı zamanda bizleriz. Kürdistan'da yaşanan soykırıma sessiz kaldığımız oranda devletin bu katliamlarına ortak olmuş oluruz. Devlete karşı çıkmayan devletin suç ortağıdır. Kapitalist devlet her zaman bir yabancılaşmayı temsil eder. Devlet yalnızca topluma yabancılaşmıyor, aynı zamanda toplumu yabancılaştırıyor. Toplumu sürekli baskı altında tutan, tüm yetenekleri körelten, insanı kişiliksizleştirip kendine uygun köleler haline getiren asalak bir mekanizmadır.

Kapitalist üretim süreci, işçi sınıfını yabancılaştıran en büyük etkendir. Fabrikada çalışan insan adeta makinanın bir parçası haline getirilmiştir. Yaşamının büyük bir bölümü fabrikayla ev arasında geçmektedir. Fazla çalışma saatleri işçi sınıfını büyük oranda toplumsal sorunlardan uzaklaştırmakta, çevresinden soyutlamakta, tamamen bencilleştirip kapitalist sistemin bir parçası ve uydusu haline getirmektedir. Aşırı çalışma yorgunluk, bıkkınlık ve bir hantallık yaratmaktadır. Dolayısıyla insanlar bir çok soruna ilgisiz kalmakta, okumaya, tartışmaya, sohbet etmeye dahi zaman bulmakta zorlanmaktadırlar.

Proletaryanın tarihsel misyonu bu yabacılaşmaya karşı durmak, kapitalist topluma yabancılaşmak, insanı en temel gereksinimlere esir eden bu düzeni yıkmak, insanın özgürleştiği bir dünya yaratmaktır.

Kapitalist topluma yabancılaşmaya evet!
Kendimize, topluma yabancılaşmaya hayır!

S. ENDER

Yabancılaşma ve kimlik sorunu

Yabancılaşma hem bir olumluluğu hem de bir olumsuzluğu içermektedir. Olumlu yönü kurulu düzene yabancılaşıp ondan kopmak, onu reddetmek ve ona karşı yeni bir kimlikle tavır almak ve mücadele etmektir. Olumsuz yönü ise kapitalist toplumun yarattığı kendisine, topluma ve sorunlarına yabancılaşıp tamamen düzenle bütünleşmek ve düzen kimliği kazanmaktır. Düzen kimliği aslında bir kimliksizliktir. Yabancılaşma ya yeni bir kimlikle ortaya çıkmayı ya da kendi eski kimliğini yitirerek sisteme entegre olmayı yaratır. Dolayısıyla her yabancılaşma aynı zamanda bir kimlik kazanma ve yitirme sonucunu yaratır.

Başta kendisine, insana, çevreye ve topluma yabancılaşan insan kendi insani kimliğini yitiriyor demektir. Tüm insani ilişkilerden kopup metalarla ilişkiye geçme sonucunu yaratır. Artık tüm ilişki televizyon, video, fabrikadaki makina ve kendi özel evidir. İnsanlar toplumsal olmaktan çıkıp tekleşiyor ya da bireysel bencil bir konum kazanıyor.

Kapitalizmin şafağıyla toplumsal bir konum kazanan insan kapitalizmin bugünkü aşamasında dinamitleniyor. Aydınlanma çağında her alanda ve her konuda değerli insanlar yaratan kapitalizm artık bugün o insan tiplerini öldürmekle kalmıyor, tüm insanlığı, uygarlığı ve dünyayı tahrip ediyor. Tekelci kapitalizm insana eski kimliğini kazandırmaya, yani hayvani kimliğini kazandırmaya çalışıyor ve nitekim bunda başarılı da oluyor. Artık insanı düşünmekten, politika yapmaktan, sorunları ile ilgilenmekten uzaklaştırıp tek tek yaşayan hayvanlar haline veya birlikte yaşayan sürüye dönüştürmek ve onları belirli mekanizmalarla yönlendirmek kapitalizmin en önemli "çağdaş" görevi haline gelmiştir. İlk insan kimliksiz insandır. Kapitalizm bunu yaratmaya çalışıyor. Kapitalist düzendeki insanın amacı ya bir beton evdir ya bir araba veya paradır.

İnsan yaşamı fabrikada makinayla, fabrikanın dışında beton eviyle, evindeki televizyon ve mutfakla bütünleşiyor. Beton taş bina insan için amaçlaşınca geriye insanda insanla ilgili bir öz kalmıyor. Ömür boyu bir taş bina için veya onun hayaliyle yaşayan insan, hergün fabrikadaki makinenin dişlisi haline gelen insan, sevgiyi ve insan ilişkisini parayla bulmaya çalışan insan, yanı başındaki katliamlara seyirci kalan insan, kendisine çevresine ve topluma yabancılaşıp bireycileşen duyarsızlaşan tepkisiz insan, soru sormaktan yoksun insan... İşte kapitalizmin "çağdaş" insanı ve insan tipleri. İnsanı insanlıktan çıkaran insan ilişkilerine ve sohbetlerine hasret bırakan, bu kapitalist düzenin kendisidir.

Makinaları yaratan, televizyon, radyo vb. şeyleri ürctenler sonra bunların esiri oluyorlar. Bombayı üreten insan sonra kendi ürettiği bombanın kurbanı oluyor. Neyi ne için ürettiğini, nerede kullanıldığını, dünyada bolluğun olduğu yerde neden açlığın yaşandığını, tüm zenginliğin insanlığı besleyebilecek oranda olduğu halde neden savaşların çıktığını sormayan insan kendi özüne yabancılaşmıştır, yoksa düzene değil.

Şüphesiz tüm insani ihtiyaçların karşılanmadığı yerde o ihtiyaçların esiri olmak kaçınılmazdır. Kapitalizm bunu bilinçli yapmaktadır. Bu yolla emekçi kesimleri kendine bağlayabilmektedir. Çünkü insan artık midesinden başka bir şey düşünmemeye itiliyor.

Yabancılaşmada paranın ve kapitalist üretim sürecinin rolü

Kapitalist düzende tüm ilişkilere ve değerlere egemen olan paradır. Para tanrılaşmıştır ve herkes ona kulluk etmektedir. Büyük ölçüde insanlara yön veren, kişiliksizleştiren paradır. Bir şeyin egemenliği altına girmek veya ona esir olmak bir nevi yabancılaşmadır. Tüm değerler bu kağıt parçasıyla değiştirilmekte ya da satılmaktadır.

Gelinen yerde feodal toplumun bazı değerleri bile aranmaktadır. Özellikle islami kesimlerin geri değerlere sahiplenmesi kapitalist toplumun yoz değerlerine feodal bir tepkinin ürünüdür. Bu kurulu düzene yabancılaşmak devrimci kimlik kazanmak bugün özellikle çok önemlidir. Devrimci bir insan sıradan bir insan değildir. İnsanlık evriminin bir üst boyutudur. Bu düzende kişilikli kalmak, insani özünü korumak devrimci olmakla mümkündür. Bolluğun olduğu yerde insanlar halen kendi midelerinin esiri oluyorlarsa ya da bu duruma getirilmişlerse bu yalnızca kapitalizmin suçu değildir. Aynı zamanda buna ses çıkarmayan emekçilerin de suçudur. Büyük ölçüde insan kapitalist toplumun

(Devamı s.16'da)

Fransa'da gençlik eylemleri

Fransa'da çoktandır beklenen gençlik hareketinin ilk belirtileri bir kaç haftadır kendisini ortaya koydu. 25 yaşını doldurmuş her dört gençten birinin işsiz olduğu bu ülkede, biriken hoşnutsuzluk kendisini dışa vurdu.

Resmi rakamlara göre sayıları 750 bini aşkın işsiz gençlerin çoğunluğu lise mezunudurlar. Önemli bir bölümü ise teknik okul mezunu kalifiye elemandır. Ve dahası üniversite mezunlarının sayıları düzenli artmaktadır.

Fransa'da işsizlik sorunu konjonktürel olmaktan çoktan çıkmıştır. Özellikle gençler için işsizlik artık bir sosyal konuma dönüşmüştür. Üretimden dıştalanmış yüzbinlerce genç işçi, dar gelirli ve işsiz aile kökenlidirler. Üretim araçlarının hızla modernleştirildiği, geri üretim birimlerinin geri ülkelere transfer edildiği, artı değer oranının artırılmaya çalışıldığı ultra-liberalizm koşullarında alt sınıflardan gelme gençlerin sokağa atılmaktan başka şansları olamazdı.

Büyük ölçekli işsizliğin kapitalizm açısından taşıdığı tehlike bir sosyal patlama potansiyeli taşımasıdır. Ancak politik bilinç, örgütlülük ve önderliğin olmadığı koşullarda iktisadi taleplerin formülasyonu, ısrarlı bir biçimde dile getirilmesi toplumsal bir dinamik üretmeye, düzende gedik açmaya yetmiyor. Fransa'da bir kaç haftadır sokaklarda taleplerini haykıran, mücadele arzularını ifade eden, polisle çatışan yüzbinlerce işsiz ve öğrenci gencin talihsizliği bu eksikliktir.

Ancak, bu kendiliğinden mücadelenin ilk aşamada ufuksuz ama gelişmelerin seyri içinde güçlü bir dinamik yaratma gücünde olduğu açıktır. Burjuvazi için tehlike bununla sınırlı değildir. Toplumsal hoşnutsuzluğun enine boyuna yayıldığı bir ortamda herhangi bir sosyal kategorinin yaratacağı bir dinamik diğer sınıf ve tabakaları harekete geçirme riskini de taşıyor. Bu nedenledir ki burjuva hükümet tehdit ve taviz karışımı manevralarıyla gençlik hareketinin önünü kesmeye çabalıyor. Gençliğin sokağa dökülmesine neden olan yasanın bir kaç haftadır değiştirile değiştirile kuşa dönmüş olmasına karşın eylemler devam ediyor.

Diğer taraftan, alt sınıflardan gelen bu genç işsizler ordusu kapitalizm için feda edilmiş bir nesil oluşturmaya başladı. Bu nesil dünyaya gözünü açtığından beri kapitalizmin krizini dizginleme ninnileri ile avutuldu. Bu krizi önlemek için birbirlerinden herhangi bir farkı olmayan reçetelerin uygulanmasıyla oyalanarak bugüne geldi.

Sokaklara dökülen bu genç nesil burjuva demokrasisinin kalıbına dökülmüş, onun ideolojisi ile yoğrulmuş, onun dışında herhangi bir seçeneğin olmadığına ikna edilmiştir. Sonuç olarak tamamen apolitik bir konumdadır. Bu politik geriliğine bir de işsizlik faktörü eklenince, bu nesil günlük yaşamını sürdürmek için, ailelerine parazit gibi yamanmaktan başka bir yaşam alternatifi bulamıyor.

Sorunun ikinci boyutuna gelince, yoğun işsizliğin kapitalizme bir takım olanaklar sunduğunu açıklamaya gerek yoktur. Burjuvazinin amacı işsizliğin yarattığı olanaklardan azami derecede yararlanmaktır. Fransız burjuvazisi yıllardır bu olanaklardan enine boyuna yararlanıyor. Emek dünyasının kazanımlarını tırpanlıyor, yeni gedikler açmaya çalışıyor.

İlk aşamada yabancı işçilerle Fransızlar arasında rekabet ortamı yaratılarak emekçiler baskı altına alınmaya çalışıldı. Ardından çalışan ve çalışmayanlar arasında bir çelişki yaratılarak ücretlilerin en temel talepleri bastırıldı. Bu alanda burjuvazinin sağladığı kazançlar küçümsenemeyecek boyuttadırlar. Yabancı/yerli karşılaştırması ırkçılığı geliştirdi. Faşist Le Pen'e epeyce güç kazandırdı. Çalışanlar ve işsizler arasında oluşturulan rekabet sonucu ücretler dondurulduu, emekçilerin alım gücü makaslandı vb.

Burjuvazi asgari ücret sistemine saldırarak kazandığı mevzilere bir yenisini eklemek istiyor. Yüzbinlerce genç boş ve avare kalacaklarına asgari ücretin altında bir maaş karşılığında iş imkanına kavuşturulsun deniliyor. Oysa çok iyi biliniyor ki, bu değişiklik gençlik için istihdam kaynağı yaratmayacaktır.

Bu yasanın gerçek amacı asgari ücret sistemini devre dışı bırakmaktır. Burjuva iktisat uzmanları dahi bunun sonuçlarını şöyle ifade ediyorlar: İşverenler istisna gibi tanılan bu değişikliği hemen genelleştirerek ilk fırsatta nispeten yüksek maaşla çalışan emekçileri işten atacaklar. Yerlerine maliyeti cüzi kalacak gençleri kullanacaklardır.

Fransa'da gençlik apolitikliğine rağmen, aydındır, yasaları yorumlamasını beceriyor, onların somut sonuçlarını önceden tahmin edebiliyor. Artık avutulmak istemiyor. Hükümetin yasayı fiilen iptal etmesine karşın gösterilerin sürmesi bunun ifadesi.

C. KAYNAK

ABD'nin yeni hedef tahtası: Kuzey Kore

ABD emperyalizmi işgalci birliklerini Somali'den geri çekmeye başlar başlamaz yeni "arayışlar"a yöneldi. Bu kez Kuzey Kore hedeflenerek ABD'nin Uzak Asya'daki konumu pekiştirilmeye çalışılıyor. Gerginlik son günlerde açıktan tırmandırılıyor. Tehditvari askeri manevralar yapılıyor. Güney Kore'ye Patriot füzeleri yerleştiriliyor.

Kuzey Kore'nin nükleer silah imal etme potansiyelini bahane ederek bölgede militarist bir gövde gösterisine girişen ABD, neden durup dururken biri-leriyle sürtüşme ihtiyacı duyuyor? Kuzey Kore ABD'nin bölgedeki çıkarlarını ve müttefiklerini doğrudan tehdit mi ediyor? Kuzey Kore'nin nükleer silah imal etme niyeti ABD'nin "yeni dünya düzeni"ni tehlikeye mi düşürüyor?

Birincisi Kuzey Kore'ye yönelik somut bir suçlama. Bu ülkenin nükleer silah üretmek için araştırma yaptığı yıllardır iddia ediliyor. Batılı istihbarat kurumları bu iddianın doğruluğuna ilişkin haberler yayınlıyor, tahminlerde bulunuyorlar.

İkincisi Kuzey Kore'ye atfedilen saldırganlık ve yayılmacılık politikası. Bu ülke Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılmasından ve Çin'in en temel ilkeleri dolar karşılığında pazarlamaya başlamasından bu yana müttefiksiz kaldı. Bu yalnızlığın ekonomik faturasını tahmin etmek mümkündür. Bu ülkenin en temel ihtiyaçlarını karşılamaktan öte ne yayılmacı ne de ABD'nin iddia ettiği gibi Güney Kore'ye karşı saldırgan bir politikası mevcuttur. ABD'nin Kuzey Kore'ye karşı duyduğu alerjinin nedeni şudur: Bu ülkenin bağımsız ve egemen bir devlet olarak kalması, ABD'nin güdümüne girmemekte direnmesi, pazarını Amerikan tekellerine açmaması, dünya jandarması ABD emperyalizminin çıkarlarına ters düşüyor.

ABD'nin uydurma bahanelerle gövde gösterisi yapması ve Uzak Doğu'da yeniden küçük ölçekli bir savaş patlatma çabaları Pentagon'un soğuk savaş sonrası stratejik mevzilenme politikasının uzantısıdır. Somali'de ABD'nin yeniden burun buruna geldiği Vietnam sendromundan sonra Warren Christopher, Yugoslavya'yı kastederek, *"biz ordumuzu Birleşmiş Milletler'in emrinde sağa sola gönderemeyiz. Ordumuzu, ABD çıkarları doğrudan tehlikeye girdiğinde veya ürünlerimize pazar açmak için savaştırırız"*, demişti.

Kuzey Kore örneği bu mantıkla çakışıyor. Doğu Bloku'nun çökmesinin ardından Küba gibi Kuzey Kore de direnen bir mevzi özelliğine sahiptir. Burjuva basının "Stalinizmin son kalesi" olarak tanıttığı bu ülkedeki yönetimin yıkılması gerekiyor.

Doğu Avrupa'da şahlanan karşı devrimci dalga Kuzey Kore'de emperyalizmin beklediği dinamikleri yaratmadı. İnsanlar Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi sokaklara dökülmediler. Tehdit, şantaj ve askeri gövde gösterisiyle bu ülkede kendiliğinden doğmayan dinamikler yaratılmaya, bir çözülme süreci başlatılmaya çalışılıyor.

İtalya'da gerici-faşist koalisyon kazandı

İtalya'da Berlusconi'nin önderlik ettiği gerici-faşist koalisyon seçimleri kazandı. Önümüzdeki günlerde ikinci emperyalist savaş sonrasının 53. geçici hükümeti kurulacak. Seçim öncesinde Berlusconi koalisyonunun "maceracı, mafya güdümlü, ırkçı ve faşist ortaklı" heterojen bileşimi bir handikap sayılarak İKP'nin mirasçısı PDS'in çoğunluğu alacağı bekleniyordu. Ancak İtalyanlar daha "rasyonel" bir tercihte bulundular.

Bu ülkede burjuva politik yaşamın yozluk düzeyi, çürümüşlüğü, mafya ile içli dışlı yapısı, mali ve politik skandallarla süslü tarihi biliniyor. Ortalama hükümet ömrü altı ayı zor buluyor. Son dönemde Andreotti, Craxi gibi ünlü tarihi simaların kirli çamaşırlarının ortaya serilmesi, kimilerinin firar etmesi, kimilerinin bileklerine kelepçe vurulması ile politik yaşam alabildiğine "renklenmişti". Böyle bir politik yapı ve yaşam düşünüldüğünde ilk akla gelen, doğal olarak radikal bir alternatifin gündeme getirilmesidir. Fakat böyle bir alternatif için politik bir cereyan İtalya'da estirilemedi. Köşe başlarını İKP'nin mirasçısı, sosyal demokrasinin yeni versiyonu PDS tuttu.

PDS'in alternatif politika olarak önerdiği program: Kemer sıkma politikası, yaygın bir özelleştirme politikası, çalışma yaşamını düzenleyen yasa ve kuralların kaldırılması. Oysa bu programın değişik versiyonları İtalya'da yıllardır uygulanıyor. PDS bu zemin üzerinde güç olmayı başaramadı.

Küçük-burjuva zaafları aşmalıyız

Küçük-burjuva devrimciliği saflarımızda bizimle birlikte yaşamaya devam ediyor. Bu, pratikte kendini gerçek anlamda bir sınıf devrimcisi olamamak olarak gösteriyor. İdeolojik-teorik boyutuyla eleştirilmiş ve o temelde aşılmış olan küçük-burjuva devrimciliği, buna rağmen yaşama olanağı bulabiliyor. Gelişme ve ileriye çıkış, geçmişi aşma çok yönlü olarak kavranamıyor. Bilince çıkarılamıyor, kişiliğe sindirilemiyor. Hergün karşılaşmak mümkün olabiliyor bunu doğrulayan olaylarla.

Aynı ideal için, aynı saflarda mücadele eden yoldaşlar arasındaki ilişki belli bir düzeyi gerektirmektedir. Hele hele komünist devrimcilerse sözkonusu olanlar. Bu, birbirlerine karşı kullandıkları dilin, burjuvazinin topluma yukarıdan aşağıya empoze ettiği kokuşmuş kültürün literatüründen tamamıyla uzak ve ondan kopuşla oluşmuş bir dil ve söylem biçimi olmasını gerektirir. Bunun temelinde ise devrimcilerin birbirine duyduğu saygı ve mücadele ortaklığı vardır.

Burjuva sömürü sistemine karşı mücadele, onun saflarımızdaki çok yönlü etkilerine karşı mücadeleyle birleştirildiği oranda sağlam ve sonuç alıcı olacaktır. Sistemin bu çok yönlü etkilerine karşı mücadele ile kendinde bir zırh oluşturmuş sağlam kişilikli dava adamları omuzlayabilirler ancak mücadelenin zorluklarını. Bu yeni bir kültür, yeni bir gelenek iddiasının da yaşam bulması anlamına gelecektir.

İçinde bulunduğumuz dönem, çalışmalarımızda en ufak bir ihmalkarlık, en ufak bir savsaklamanın büyük tahribatlara yol açabileceğini gösteriyor, gösterdi. Bu anlamda bütün yoldaşlarımız tabandan tavana sorumluluklarının bilinciyle hareket etmeli, sorumluluklarıyla kendini sınırlamadan şevkle, heyecanla, geleceğe olan inancın itkisiyle, zorluklarda tökezlemeden, her zorluktan sonra daha büyük bir hırsla mücadeleye sarılmalıdırlar. Zayıflıkları ve eksiklikleri sürece bırakmadan zamanında aşmak örgüte ve devrime karşı bir görevdir, bir sorumluluktur.

Örgüt içindeki disiplinin bulunulan mevkiye **dayanarak** sağlanacağı yolundaki küçük-burjuva bakışaçısı terkedilmelidir artık. Ancak ve ancak **ideolojik sağlamlık** ve bunu bütünleyen örgütsel faaliyet devrimci disiplinin sağlanmasının güvencesi olabilir.

Zayıflıklarımızdan neden bu kadar korkuyoruz ve üzerini farklı şeylerle örtmeye çalışıyoruz? Bu davranışın kendisi bizi içten içe geriletmiyor mu? Niçin ince hesaplarla hareket ediyor, bunu düşmanla girdiğimiz her muharebeden başarıyla çıkma noktasında yoğunlaştırmıyoruz mesela?

Eleştiriler karşısında neden savunma psikozuna giriyoruz da, o eleştirileri anlamaya çalışmıyoruz? Aynı hataları tekrarlamakta neden bu kadar ısrarlıyız?

En kötüsü de bireycilik. Sorunlara dar bir pencereden bakarak ve kendini yalıtarak izah etme. Paylaşımda kendini gösteren beceriksizlik ve samimiyetsizlik. Evet, can sıkıcı şeyler olsa da maalesef böylesi sorunlarla karşılaşabiliyor, yarattığı nahoş durumlara maruz kalabiliyoruz.

Çok iddialı şeyler yazabiliriz, çok iddialı da konuşabiliriz. Fakat önemli olan bunun altını ne derece doldurabildiğimizdir. Yoksa pek anlamlı olmuyor ve acı gülümsemelere yol açabiliyor.

Hep söyleriz; çalışmalarımızı bir program çerçevesinde yürütmeliyiz diye. Fakat nedense bu da sözlerde kalıyor. Çalışmalarımız istikrarlı bir şekilde aksamaya devam ediyor. Bunu "hayatın zenginliğiyle" açıklamak mümkün mü? Tabi ki değil. İki saat süren bir yerde mi randevun var? Üç saat önce çık yola. Biz bunu prensip haline getirmek, yaşamımızı disipline etmek durumundayız.

"Çoğu zaman ideolojik çalışmayla kazandığımız güçleri pratik beceriksizliğimizle kaybedebiliyoruz. Her Ekimci komünist bu yüzden kitlelere yönelik çalışmada kendi pratiğini gözden geçirmeli ve sorgulamalıdır. Hata ve zaaflarını bulup, onlara vurmalı ve kendisini hızla aşmalıdır." (*Ekim*, sayı: 87, s. 14)

F. SERTAÇ

Kendi zaaflarını ve zayıflıklarını tahlil etme gücü ve onunla hesaplaşma cesareti gösteremeyen bir hareket ilerleyemez. Daha önce bir kısmı Ekim'de yayınlanan ve bugün Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları başlığı altında kitaplaştırılan EKİM Olağanüstü Konferansı Tutanakları böyle bir hesaplaşmanın belgesi olarak devrimci kamuoyuna sunulmuş bulunuyor.

Tutanak seçmeleri incelendiğinde görülecektir ki, EKİM esas olarak kendi bünyesinde boyveren tasfiyeci-liberal görüşleri değil, bu görüşlerin kendisinin hangi zayıflıklarından ve zaaf alanlarından güç aldığını, tasfiyeciliği besleyen iç ve dış süreçlerin neler olduğunu tartışıyor. Dolayısıyla konferansın temel sorunu tasfiyecilerin tasfiyesi değil, tasfiyeciliğin EKİM gibi bir harekette hangi zemin üzerinde ve hangi koşullarda yankı bulduğudur.

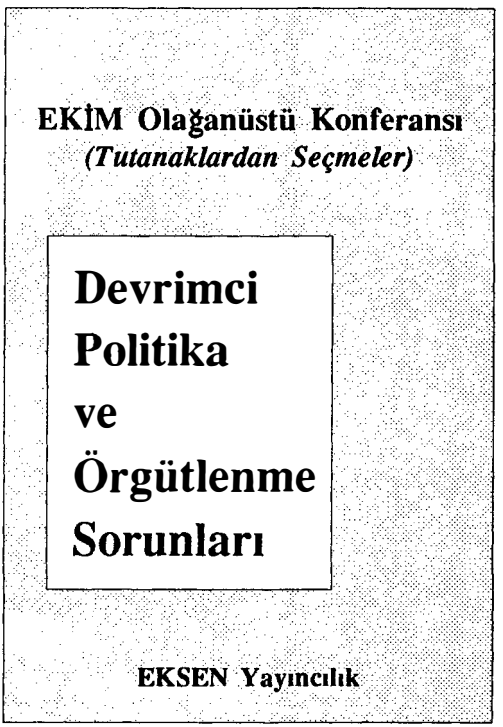
"Bunalımların üstünden atlanmaz; bunalımlar tahlil edilir, anlaşılır ve aşılır"

"Her devrimci siyasal hareket canlı bir organizmadır; toplumun bir parçasıdır; siyasal süreçlerin içindedir; sol hareketin bir kesimidir. Onun bunalımı ancak bu nesnel zemin üzerinde, bu nesnel zemin üzerinde seyreden olayların bu siyasal hareket üzerindeki baskısı, yarattığı sorunlar, hareketc geçirdiği dinamikler temeli üzerinde kavranabilir."

"Lenin'in sözü çok güzeldir; bunalımlar tahlil edilir anlaşılır ve aşılır; bunalımların üstünden atlanmaz, diyor. Peki nedir bunalımımız?

"EKİM'in kendi sorunlarından kaynaklanan zaafiyeti, EKİM'in en zayıf unsurlarının şahsında tasfiyeci bir kimlik kazanabilmiştir.

"Tasfiyeccilik bir partinin, bir örgütün bünyesinde daima böyle ortaya çıkar. Dış koşullar içerdeki zaafı harekete geçirir. Dış koşullar kendi kendine bir şey yaratmaz. O harekette zaafiyet yoksa, o harekette aksama yoksa, dış koşullar etkisiz de kalabilir. O hareket göğüs de gerebilir dış koşullara. Ama dış koşullar içteki zayıflığı harekete geçirmiştir. Bazı arkadaşlar, bu zayıflığın yalnızca biriktiği alanlara dönüşmüşlerdir. Birikip yoğunlaştığı ve tasfiyeci bir kimlik kazandığı alanlar olmuşlardır. Onların yeri yalnızca budur. Onlara ve onların fikirlerine karşı tutum, kendi başına asla EKİM'i problemlerden kurtaramayacaktır."

"Çözemediği sorunlar ve gerçekleştiremediği görevler zemini üzerinde EKİM'de tasfiyecilik boyvermiştir. Tasfiyeciliği tasfiye edersiniz, ama eğer sorunlarınızı çözememişseniz, o sorunlar bir yandan yeni tasfiyeci süreçlerin zemini olur, öte yandan da sizi artık kendi kimliğinizi savunmak gücü ve olanağından da yoksun bırakır. Giderek sizin kimliğinizin kendisi tasfiyeciliğe dönüşür."

"EKİM kendi zaaflarını gideremediği için, kendi sorunlarını çözemediği için, kendi görevlerini gerçekleştiremediği için, kendi perspektiflerinde ısrarlı olamadığı için, aslında zamanında teşhis ve teşhir ettiği tasfiyecilik karşısında zayıf kalabilmiştir. Onu görmüştür, onu teşhir etmiştir, ona karşı bir biçimde direnmiştir. Ama bu direnişin esas alanı, kendi devrimci perspektiflerini gerçekleştirmekten geçerdi. Bu devrimci politika ve örgüt pratiği idi. Bunu yapmaktan geçerdi. EKİM bunu yapmakta zaafiyet gösterdiği ölçüde, kendi içinde tasfiyecilik boy vermiştir."

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Adana'da Newroz

Adana'da Newroz, geçmiş yıllarda binlerce insanın katıldığı gösterilerle kutlanıyordu. Sömürgeci devletin tüm baskıları Kürt halkının sokaklara dökülmesini engelleyemiyordu. Fakat '94 Newroz'u böyle geçmedi. DEP'in düzenlediği kapalı salon toplantısıyla kutlandı. Kutlamanın yapılacağı yere gittiğimizde binanın girişinde "Nevruzumuz kutlu olsun-Adana Valiliği" yazılı bir pankartla karşılaştık. Sömürgeci devletin Newroz'un içini boşaltma çabalarının bir örneğiydi bu. Katılım geçmiş yıllara göre oldukça azdı. 6 bin civarında bir kitle vardı. Avrupa'dan on kişilik bir heyet de salondaydı. Bu heyette yeralan Yeşiller Partisi'nden Hans Hedeman bir konuşma yaptı. Daha sonra salonda ateş yakılarak çevresinde halaylar çekildi. DEP'li görevliler atılan sloganlara sık sık müdahale ettiler. Fakat kitle slogan atmayı kesmedi.

Adana'da Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı yerlerde 20 Mart gecesi yer yer ateşler yakıldı. 21 Mart günü ise insanlar evlerinden çıkmadılar ve işe gitmediler. Sonuç olarak Adana'da Newroz geçmiş yıllara göre cansız geçti. Kürt halkının PKK'nin isteklerine uyduğu görüldü.

C. CEMRE/Adana

Satürn gecesi coşkulu geçti

Bir grup Ekimci işçi olarak, direnişteki Satürn işçilerinin düzenlediği geceye katıldık. Gece, işçiler kendi adlarına alamadıklarından İP'nin almış olduğu izinle gerçekleşti. Gece başlarken İP'nin sahneye kendi bayrağını asmak istemesi bir gerginliğe sebep oldu. İşçilerin ve diğer katılanların protestosu üzerine bayrak sahneden kaldırıldı.

Geceye katılım 500 kişi civarındaydı. Biz Ekimciler geceye bir mesaj hazırladık ve aramızda topladığımız bir miktar para ile birlikte komitelerine ilettik. Gecede sınıfın kurtuluşuna ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik sloganlarımızı attık.

Gecede sınıfın birlikteliğinin zorunluluğu ve kaçınılmazlığına yönelik sevindirici gelişmeler olduğunu gördük. Polar direnişindeki işçiler de gecedeydiler. "Yaşasın Polar direnişimiz!" sloganını büyük çoşkuyla haykırdılar. Biz de yine büyük çoşku ile bu slogana katıldık.

Gecenin ilerleyen saatlerinde verdiğimiz mesajın okunmaması üzerine görevliye gereken uyarıyı yaptık. Fakat söz verilmesine rağmen geceyi mesajımızı okumadan bitirdiler. Gecenin bitiminde bu durumu işçiler nezdinde teşhir etmek için salonda kaldık.

Bir grup Ekimci işçi

Devrimci bir sınav: Bağış kampanyası

Yurtdışı EKİM taraftarlarının bir görevi de her yıl açılan bağış kampanyasına aktif bir şekilde katılmaktır. Bu kampanya bir bakıma tek tek yoldaşların çalışmaları hakkında bir fikir verecektir. Kampanya bu konuda bir nevi sınav işlevi görecektir.

Bir EKİM taraftarı bir yıl boyunca çok verimli, yoğun bir çalışma içerisinde olduğunu, ancak bağış kampanyasının sönük geçtiğini söyleyemez. Böyle bir durumda mutlaka çalışılmamış ve ilişkiler savsaklanmıştır. Eğer bir taraftar azami gayreti gösteriyorsa, samimi ise, duyarlı ise, davasına bilinçli bir temelde bağlı ise onun ele geçiremeyeceği kale yoktur. Yaptığı çalışmaların ürünlerini şimdiden alamıyorsa da bir mayalama sürecini başlatmıştır. Orta ve uzun vadede bu ürünlerin önemli bir bölümünün ortaya çıkacağını iddia etmek iyimserlik olmaz.

Bağış kampanyası süresince yerine getirilmesi gereken önemli görevlerden biri de *Ekim*'e ve *Ekim Gençliği*'ne yeni aboneler kazandırmaktır. Taraftar sayısını artırmaktır.

EKİM finansman sorununu ülkede çözmek için çalışmalar yapıyor. Ancak bu, yurtdışındaki EKİM taraftarlarının her zaman ve hep en ileri düzeyde örgütü desteklemesini engellemez. Proleter işçi kültürünün bir parçası olan bu özveriyi hiçbir EKİM taraftarı kendisinden esirgememelidir.

Hollanda'dan bir EKİM taraftarı

Derinleşen kriz ve görevlerimiz

Türkiye kapitalizmi kriz içinde debeleniyor. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi onun açmazını daha da derinleştirip sistem içi çözüm olanaklarını daraltıyor. Düzen bekçileri azgın bir kudurganlık örneği sergiliyorlar. Denetimi tamamen elden kaçırmamak için yeni saldırı programları hazırlanıyor. Seçimlerden sonra uygulamaya konulacak.

Ekonomik krizi ön plana çıkarmak, kitlelere umutsuzluk aşılamak için şimdiden yalan ve demagoji bombardımanına başladılar. Metal sektöründeki kriz, otomotiv işçilerinin zorunlu tatile çıkarılmaları, Arçelik'in üretimini durdurması vb. basında hüzünlü bir havayla duyuruluyor. Ekonominin yeniden düze çıkabilmesi için alınacak tedbirler, sıralanıyor.

Fakat onlar da biliyorlar ki, artık bıçak kemiğe dayandı. Emekçilerin sabırları tükendi. Peki buna rağmen nasıl bu kadar rahat saldırı planları yapabiliyorlar? Bunun iki nedeni var. Birincisi, işçi sınıfının örgütsüz ve komünist önderliğin bugün için yetersiz olduğunu biliyorlar. Böylece gelişecek tepkilerin dağınık ve yüzeysel kalacağını umuyorlar. İkincisi devasa militarist aygıtlarına ve terör timlerine güveniyorlar.

Komünistler en küçük imkanları bile işçi sınıfını örgütlemek amacıyla değerlendirmelidirler. Düşmanın saldırılarını boşa çıkarmak için gizlilik kurallarına ve disiplinine titizlikle uyulmalıdır. Devrimci uyanıklık ve yaratıcılık düşmanın paralı bekçilerini atlatmaya yetecektir. Her türlü teorik bozulmaya ve ideolojik karmaşaya karşı kararlılıkla mücadele edilmelidir. Bunu başardığımızda önümüzde hiçbir engel duramaz. Bu düzeni yıkana kadar mücadele edeceğiz. Ya bu uğurda ölecek ya da kazanarak özgürleşeceğiz.

Ö. ESİN

Polar Tekstil gecesi: "Merter'e sendika sokacağız"

Direnişteki Polar Tekstil işçileri direnişin 57. gününde bir gece düzenlediler. Her zaman olduğu gibi izin verilmediği için, gece SİP'in aldığı izinle yapıldı. Ekimci işçiler olarak biz de geceye katıldık. 500-600 civarında bir katılım vardı. Gecenin başında önceden hazırladığımız mesajımızı ve bağış olarak bir miktar parayı direnişçi işçilere ilettik. Gece, atılan sloganlarla ve türkülerle devrimci bir havada geçti. İşçiler yaptıkları konuşmalarda "Merter'e sendika sokacağız" diyerek kararlılıklarını gösterdiler.

Gecenin en olumsuz yanı SİP'in fırsatçılık yapıp geceye sahiplenmeye çalışması oldu. Verilen mesajlar bile zaman darlığı bahane gösterilerek okunmadı. Bunun üzerine bu işin sorumlularıyla konuştuk. İhtilalci-illegal sınıf partisi yaratmak görevine değinilen cümleyi ve seçimlerin boykot edilmesine yönelik vurguları sakıncalı bulup okumamaya karar vermişler. Biz de, sermayenin yasalarına sığınarak politikalardan taviz vermenin reformizm olduğunu belirttik. Bu olay göstermiştir ki, yasallık her zaman reformizmi beslemektedir. Sınıfın ve Polar işçilerinin böyle tavizkar ve ılımlı politikalara değil, ihtilalci sınıf partisine ve devrimci politikalara ihtiyacı vardır.

Y. İNANÇ/İstanbul

Perinçek'in "cumhuriyeti"

İşçi Partisi 19 Mart'ta Kartal'da bir miting düzenledi. Sonradan üzerinde büyük gürültü kopardıkları bu mitingte 500 civarında bir kitle vardı. D. Perinçek'in yaptığı konuşma baştan sona seçimi boykot edenlere ve PKK'ya saldırı ve Kemalist cumhuriyeti savunma içerikliydi. Seçimi boykot çağrısı yapanları meydanı düzen partilerine bırakmakla suçladı. Kürt milliyetçisi olarak adlandırdığı PKK'nın ise Avrupa'da konferanslar düzenleyerek Batıya soruna müdahale için davetiye çıkardığını söyledi. Ardından da uzun uzun M.Kemal'in kurtuluş savaşını överek, RP'ye karşı kemalist laikliği savundu. "Yobazlığa karşı cumhuriyet yurttaşı ol!" çağrısı yaptı.

Nedir Perinçek'in cumhuriyeti? Kurulduğu ilk andan itibaren Kürt ulusuna zulmeden, dilini yasaklayan, zenginlik kaynaklarını talan eden, her direnişini kanla boğan bu cumhuriyet değil midir? Her fırsatta işçilere ve emekçilere saldıran, ülkeyi emperyalizme peşkeş çeken bir cumhuriyet! İşçilerin, emekçilerin ve yoksul Kürt köylülüğünün bu cumhuriyette sahipleneceği hiç bir şey yoktur. Tersine onu tarihe gömme görevi vardır.

A. FATİH/İstanbul

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Yeni dönem ve görevler

Ekonomide yaşanan deprem olanca hızıyla devam ediyor. Önce döviz kurunun önlenemeyen yükselişi, zaten derin bir krizde can çekişen Türkiye ekonomisinde gürültülü bir çatırdamaya yolaçtı. Ardından ise devalüasyon yaşandı. Türk lirası kelimenin gerçek anlamında pula dönüştü. Bunun yarattığı derin sarsıntı, yerel seçim öncesinde alınan tüm olağanüstü tedbirlere rağmen etkisini çabuk gösterdi.

Türkiye piyasasında önemli bir yer tutan Arçelik'in üretimini durdurmasıyla tehlike çanları alarma geçti. Ancak hiçbir girişim (ülkeleri ekonomik durumlarına göre değerlendiren bir kuruluş olan) Moodys'un Türkiye'nin kredi notunu 1 puan indirmesinden sonra Standart and Poors'un da kredi notunu 2 puan birden düşürmesini engelleyemedi. Bu girişimler Çiller'in tüm çabalarına rağmen seçimlerden sonraya ertelenemedi. Aksine bu kuruluş, Türkiye'nin notunu daha da düşürmek üzere ekonomisini incelemeye alacağını ilan etti. Sırada ise yine Türkiye'nin kredi notunu indirmeye hazırlanan Japon JCR şirketi var.

Ekonomiye ardarda inen bu ağır darbelerle şok üstüne şok yaşayan sermaye düzeni, bir kez daha işçi sınıfına karşı kapsamlı bir saldırı hazırlığı içerisindedir. Seçimlerden sonra uygulamaya konulacak olan bu topyekün harekat ilk işaretlerini bugünden vermektedir.

Başta akaryakıta olmak üzere tüm tüketim mallarına bindirilecek zam dalgası kapıda bekliyor. Arçelik işçilerinin zoraki ücretsiz izne ayrılmasından sonra, bu olayın zincirleme biçimde diğer sanayi devlerine yansıyacağına kesin gözüyle bakılmaktadır. Dahası bir çok büyük fabrikadan kitlesel tensikat fısıltıları yükselmektedir.

Seçim sonrasında işten atılmaların yoğunlaşacağı kesindir. Nisan ayı özelleştirmeler ayı olacaktır. Bunun anlamı herşeyden önce yüzbinlerce işçinin sokağa atılması, sınıfın örgütlülüğüne saldırı, düşük ücret politikası ve sıfır sözleşmedir. Türk-İş bürokratlarıyla sermaye ve iktidar çevreleri arasında yaşanan hızlı görüşme trafiğinde daha bugünden sınıfın tüm kazanımlarını hedef alan topyekün saldırının taktikleri tartışılmaktadır. Sınıfı oldu bittiye getirecek oyunların senaryoları hazırlanmaktadır. Sendika bürokrasisinin geleneksel ihanetçi çizgisinin ifrata vardırılması yalnızca hain sendika ağalarının bir kez daha burjuvazi tarafından satın alınmalarını değil, yarınki saldırının pervasızlığını da göstermektedir.

Ancak siyasal süreçlerin kilitlendiği bir aşamada ekonomik istikrar paketinin uygulanabilmesi gittikçe zorlaşmaktadır.

Düzenin tüm siyasal alternatifleri tükenmiştir. Yerel seçimlerin görünürdeki şaşaalı atmosferi aldatıcı olmamalıdır. Yaşanan ekonomik kriz siyasal yaşamda en ufak bir esnekliğe izin vermemektedir. Planlanan ekonomik harekatın başarısı bir kez daha baskı, zulüm ve bir bütün olarak devlet terörünün dozunun daha da artırılmasına bağlı olacaktır. Sosyal demokrasiden adil düzene kadar tüm düzen partilerinin programı budur. Artık zehire dönüşmüş bulunan "acı ilaç" eşliğinde estirilecek devlet terörü!

Açıktır ki yoğunlaştırılan saldırılar sınıf hareketini de daha militan ve radikal bir mecraya zorlayacaktır. Ancak bugün emekçi kitlelerde fırtına öncesini çağrıştıran bir sessizlik yaşanmaktadır. Havadaki gerilimi koklamak mümkündür. Bıçak kemiğe dayanmıştır. Bir yandan yeni bir ekonomik saldırı işçi sınıfını ve emekçileri doğrudan açlığın kucağına itecektir. Öte yandan ise yoğunlaştırılacak olan baskı ve terör sınıfın tahammül sınırlarını zorlayacaktır. Tüm bunlar yakın gelecekte işçi sınıfı hareketinin grafiğinin yükseleceğinin işareti sayılmalıdır.

Ancak bugün tayin edici halka sınıfı niteliksel bir sıçramaya hazırlamaktır. Mayalanan patlama geçici bir saman alevi değil, örgütlü ve bilinçli bir karşı saldırıya dönüştürülmelidir. Sınıfı bugünden sermayenin topyekün saldırısına hazırlama görevi ile yüzyüzeyiz. Mücadeleyi politik-militan birleşik ve örgütlü bir topyekün direnişe dönüştürmek komünistlerin yürüteceği etkin bir propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyetine bağlıdır. Genel grev-genel direniş şiarı öne çıkarılmalı, somut olarak işlenmelidir. Öte yandan ise '94 dönemecini parti dönemeci haline getirme görevi ile yüzyüzeyiz. Sınıfın öncülerini saflarımızda örgütleme çabasına derinlik ve hız verirken, sınıf kitlelerini temel politika ve perspektiflerimiz etrafında örgütlemeliyiz. Bu ise daha fazla enerji, daha fazla disiplin ve daha fazla inisiyatif demektir.